

STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN TE DELFT

BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS
BEHALVE IN DE VACANTIËN
DE JAARGANG BEGINT 1 OCT. HET
ABONNEMENT KOST F 1.25 P. KWART.

REDACTEUREN: ♦♦ E. KANN, ♦♦ MEJUFFROUW J. BECKERING VINCKERS,
G. A. VAN STEENBERGEN, MEJUFFROUW E. DE KOE, F. B. SIMON VAN LEEUWEN,
H. F. E. DU MOSCH, E. VAN EVERDINGEN.
♦♦♦ VAST MEDWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK J. ALEXANDROFF. ♦♦♦

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
ADVERTENTIËN 20 CEN 1 S PER REGEL

23^e JAARG. ♦ NR 11

TECHN. BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR. — DELFT

15 DECEMBER 1920

UID. Bericht. — Redactioneel: Kanttekeningen; S.W. Minerva; Dornach; Detectieve prijsvraag. — D. S. C.: 1921; Stud. Soc. Phoenix, Bibliotheek. — D. S. B.: „Logika” en „Achilles”. — Gedachten en Gedichten: Trap vas!; Biologie van den Student. — Litteraire werken: Das Haus Molitor; Klarende Luchte. — Tijdschrift de groote menschenpers; Ontwikkeling v. d. ingenieurs. — Tooneel: Malle gevallen. — Ingezonden: Kerstmis Stud. wereld. — Feuilleton: De verdwenen Erfgenaam. — T. H.: Bericht Rector-Magnificus. — Gemengde berichten. — Correspondentie.

Redactie getreden:

J. W. Ernste.

getreden:

E. van Everdingen.

Het eerstvolgende nummer verschijnt 13 Januari 1921.

REDACTIONEEL.

KANTTEKENINGEN III.

I.

In kanttekeningen schijnen zoowaar eenige instelling hebben kunnen wekken. Dat valt mee, zoowel van de Delftsche studenten, als die artikelen. Ja, er zijn zelfs eenigen geweest, die bekend hebben, dat ze absoluut niet snapten waar of ik heen wilde, of wel, dat ze benieuwd waren, wat voor slot ik aan al die poespas draaien. Het spijt mij daarom eenigszins, dat ik die schen nog een paar weken in onzekerheid zal laten. Ik wil n.l. in dit S.W., dat min of meer een nummer schijnt te moeten worden, liever den „nieuwe geest” een keer onderbreken, en kanttekeningen omtrent een meer toepasselijk voorwerp bloot geven aan de onbescheiden blik der publieks. Noem het voor mijn part een „nieuwe geest”. Ik schrijf deze regelen in het licht, vanaf de winterconferentie van den D.S.B., dus vanuit een bijzonder geschikte sfeer. Indien heb ik hier logies met een douche-er. Lezer, houd je dus vast!

Maan dan, broeders, medestanders in den strijd om het bestaan, hoort toe. Weest zal tot U spreken over de Grootte Stille. Weest st, ik zal U niet vervelen met alle opmerkingen die mijn geduldige vulpen kreuwelde op beetje wit, dat de uitgever van Tagore's bana zoo vriendelijk was onbedrukt te laten; min met wat zij neerschreef in de breede ges mijns foliobijbels. Maar iets van den geest, uit die beide boeken spreekt, laat ons dat en.

Tagore is in Holland zeer gevierd. Trouwens, wat Oostersche litteratuur en wijsbegeerte is, op het oogmerk ontzettend bewonderd, ook Delft. En dat is toch wel wat gevaarlijk. Ik haast durven zeggen: een Europeaan en in 't onder een technicus, die zonder meer al die esproducten van Indië, — we bedoelen hier nurlijk van de Hindoe's en Boeddhisten — er meer aanvaardt en verheerlijkt, begrijpt zolle betekenis niet van de levenshouding, rin zij hun oorsprong vinden.

U werpe men mij niet tegen, dat, wat men uit in die Oostersche litteratuur, en wat men uit aan opbouwende kracht put, algemeen schelijke waarheden zijn, die dus evengoed ons Westerlingen gelden. Ik ontken dat geens- het is ook mijn persoonlijke meening, dat tot van rekening de hoogste waarden en nor- voor alle volken en menschen gelijk zijn. Of andere woorden, dat alle menschen in prin- gelijk zijn. Maar dat neemt heelemaal niet dat de uitvoering, de uitingen van dat prin- bij alle rassen en individuen anders kunnen. En dat is ook zoo. De wijze waarop de Ooster- het leven beziet en aanvoelt, neem b.v. Tagore, (moge hoe langer hoe minder verschillen van oorspronkelijke) Christelijke leer, de conse- ties die er in het Oosten en Westen uit worden okken, zijn verschillend. Ik kan dat misschien best duidelijk maken met eenige woorden van re zelf, uit het begin van zijn Sadhana. In Indië was het dus het woud waarin onze chaving ontstond, en uit deelen (wij behouden de spelling van Fred. van Eeden — Schr.)

„oorsprong en deze omgeving kreeg zij een bizon- „der karakter. Zij had het groote natuurleven om „zich heen, ze werd er door gevoed en gekleed, en „leede in innigste en gestadigste vertrouwelijk- „heid met al zijn wisselende aanzichten.

„Men zou kunnen denken dat zulk een leven „geschikt was om het menselijk verstand te ver- „suffen en de prikkel tot vooruitgang te verstompen „door het verlagen van den levensstandaard. „Maar wij vinden dat in Oud-Indië de omstandig- „heeden van het woud-leeven des menschen geest „niet overmochten, en de strooming van zijn ener- „giën niet konden verzwakken, maar er alleen een „bepaalde richting aan gaven.

„In voortdurend contact met den leevenden groei „der natuur had zijn geest niet de begeerte om „zijn gebied te vergrooten door grenswallen op te „werpen om het verkreegene.

„Het was niet zijn doel in bezit te krijgen, maar „te verwerklijken, zijn besef te verruimen door „samen opgroeien met- en ingroeien in zijn om- „geving. Hij voelde dat de waarheid al-omvattend „is, dat er zoiets als volkoomen afzondering in „bestaan niet is, en dat de eenige wijze om de waar- „heid te bereiken is een wederzijdsch doordringen „van ons wezen met alle dingen. Het verwerke- „lijken van deze groote harmonie tusschen des „menschen geest en de geest der wereld was het „streeven van de woudbewoonende wijzen van „Oud-Indië.

„Later kwam er een tijd waarin de oer-wouden „moesten wijken voor bebouwde akkers, en rijke „steeden aan alle kanten verrezen. Machtige koo- „ninkrijken werden gesticht, die in verkeer stonden „met al de groote wereldmachten. Maar zelfs op „het hoogtepunt van stoffelijken voorspoed zag „Oud Indië's hart nog alt met aanbidding terug „naar het vroegere ideaal van zelf-verwerkelijking, „naar de eerwaardigheid van het eenvoudige leeven „der woudkluizenars en trok zijn beste inspiratie „uit de daar vergaarde wijsheid.

„Het Westen schijnt er een eer in te stellen de „natuur te onderwerpen; alsof wij in een vijande- „lijke wereld leeven waar wij alles wat wij noodig „hebben van een onwillige en vervreemde orde van „dingen moeten afdwingen. Dit gevoel is het pro- „duct van de stads-muur gewoonte, de stads-muur „opvoeding van den geest. Want in het stadsleeven „richt de mensch het geconcentreerde licht van zijn „geestesblik op eigen leeven en werken, en dit doet „een kunstmatige scheiding ontstaan tusschen „hemzelf en de natuur in wier boezem hij ligt.

„Maar in Indië was het gezichtspunt anders; „het omving wereld en mensch als één groote „waarheid. Indië legde al haar nadruk op de har- „monie die tusschen enkeling en Al bestaat. Indië „voelde dat wij geen gemeenschap konden hebben „met onze omgeving als deeze ons gheheel vreemd „was.

„De mensch beklagt zich oover de natuur om- „dat hij het meeste van wat hij behoeft door eigen „inspanning moet verkrijgen. Ja, maar zijn inspan- „ning is niet te vergeefs, hij oogst elken dag succes. „en dat bewijst dat er een reedelijk verband is „tusschen hem en de natuur, want wij kunnen „nooit iets tot ons eigendom maken, tenzij datgeen „wat ons waarlijk verwant is.

„Wij kunnen eenen weg op tweederlei wijzen „beschouwen. De een ziet er iets in dat hem scheidt „van het voorwerp van zijn begeeren, in dat geval „rekenen wij elken stap van onze reis op dien „weg als een gewelddadig op tegenstand gewon- „nen voordeel.

„De ander ziet hem als den Weg die naar onze „bestemming voert; en als zoodanig is het een deel „van ons doel. Het is reeds het begin van bereiking, „en door oover dien weg te reizen kunnen wij enkel „winnen wat hij ons in zichzelf biedt.

„Deeze laatste beschouwingswijze is ook die van „Indië ten opzichte van de natuur. Voor haar is „dit het groote feit, dat wij in harmonie zijn met de „natuur, dat de mensch denken kan omdat zijn „gedachten in harmonie zijn met dingen; dat hij „de krachten der natuur tot zijn eigen doeleinden „daarom alleen kan aanwenden omdat deeze macht „in harmonie is met de universeele macht, en dat „zijn bedoeling nooit op den duur kan botsen „tegen de bedoeling der natuur.

„In het Westen is het de overheerschende mee-

„ning dat de natuur beperkt is tot ziellooze voor- „werpen en dieren, en dat er een plotselinge on- „verklaarbare gaping is waar de menschelijke na- „tuur begint. Volgens deeze meening is alles wat „laag staat in de rei der wezens enkel natuur, „en alles wat het werk der volkoomenheid draagt, „verstandelijk of zedelijk, is menschelijke natuur.

„Dit is als het scheiden van knop en-bloesem in „twee verschillende categorieën, en hun bekooring „toeschrijven aan twee onderscheidene en teegen- „gestelde beginsels. Maar de Indische geest heeft „nooit gearzeld zijn verwantschap met de natuur, „zijn onatgebroomden betrekking tot het Al te „erkennen. De fundamenteele eenheid der schep- „ping was niet enkel een wijsgeerige bespiegeling „voor Indië; haar levensdoel was deeze groote „harmonie in gevoel en handeling te verwerke- „lijken.

„Tot zoover Tagore. De lezer duide het mij niet „ten kwade dat ik zooveel aanhaalde. Hij zou terecht „kunnen zeggen, dat ik in plaats van alleen mijn „marginalia het heele boek overschrijf. Ik heb dat „natuurlijk alleen gedaan, omdat ik niet beter zou „kunnen vertellen op welke wijze een hoogstaand „Hindoe zichzelf en de natuur aanvoelt. En... hoe „hij oordeelt over „het Westen”.

„Ik heb al gezegd, dat mijn bedoeling was hier een „beetje een preek te maken, ik zal mij dus niet in „diepzinnige verhandelingen begeven. Laat ik hier „liever zonder meer mijn persoonlijke meening „geven — ik geloof, dat Tagore zich sterk in on- „vergist. Is het werkelijk „de overheerschende mee- „ning van het Westen”, dat de mensch en de natuur „er slechts zijn, opdat de eerste de laatste overwin- „nen kan, en moet? Ik zou dat niet zoo durven be- „weren, ik kan de gemiddelde Europeesche geestes- „gesteldheid op dat punt niet beoordeelen. Maar wel „weet ik, dat de groote mannen van het Westen, dat „zijn tevens de mannen, die door breede lagen van „dat Westen geëerd en bewonderd zijn en die dus wel „een groot deel van het Westersch karakter goed „zullen hebben vertegenwoordigd en vertolkt, onze „grootste dichters en denkers, schilders en musici, „dat al die groote mannen elk op hun wijze de na- „tuur bewonderd hebben en zich er mee één en erdoor „gedragen hebben gevoeld. En ook de grootste „natuurkundigen en uitvinders hebben grootendeels „de natuur, de stof, die zij kregen te onderzoeken en „te verwerken, liefgehad; die stof, dat gegeven, be- „schouwd als iets wonderbaars, als een kostbare „gift, die zij aan hun diepste Ik, of aan de Wereld- „orde, of aan God, noem het zooals je wilt, verplicht „waren tot iets schoons of nuttigs te vormen.

„Ja, wel degelijk bestaat er verschil tusschen Oost „en West. Maar ik zou dat niet willen zien in de „verschillende soort „zielsverband” van mensch met „natuur, maar in de consequenties daarvan, in de „verschillende houding, die Oost-en West tegenover „de natuur aanneemt.

„Door haar gevoel van „harmonie met het Al” „komt Indië tot contemplatie van de natuur, tot het „innig verlangen naar met den geest in te dringen. „zich met haar ziel er mee te vereenigen. Zeker, ook „Indië doorziet wel de mogelijkheden, die er voor „den scheppenden mensch in de natuur gelegen zijn. „zij zal de „paleizen” die uit die mogelijkheden „worden gebouwd” door anderen, of misschien wel „door haar (Indië) zelf, ook wel bewonderen, maar „hoofdzaak is die paleizenbouwerij voor haar niet.

„De Westerling daarentegen — en wij, aanstaande „ingenieurs, herscheppers van de stof bij uitne- „mendheid, zullen dat toch zeker duidelijk beseffen „— voelt in zich den sterken drang, laten wij een „veelgewraakt woord weer uit de doos halen, de „roeping, om van die natuur te bouwen, „paleizen „en steden en koninkrijken”, van die stof, die ons „gegeven is en ons lief is, hoog boven die stof en „ons zelve uit; onze vadersen zouden zeggen: „ad „majorem Dei gloriam, tot grootere eere Gods”; en „in een taal, die velen van ons tegenwoordig aan- „genamer klinkt: omdat we weten dat het waar- „achtig goed is.

II.

„Daar is echter een groot gevaar in die paleizen- „bouwerij van ons. En het is inderdaad een van „Tagore's groote verdiensten daar nogmaals op ge- „wezen te hebben. Ik zeg nogmaals, want er is vele „malen gewaarschuwd en zeker niet het minst „door „Westerlingen”. Maar als „men” dergelijke

„nieuwe” gedachten liever hoort van moderne Indiërs, mij best, als men ze maar hoort.

Die oude-nieuwe waarschuwing dan was niet zoozeer tegen het scheppen zelf, als tegen de macht van wat wij geschapen hebben, over onszelf. Het ding, dat wij gemaakt hebben verheft zich, dreigt onze ziel te onderwerpen. De mensch kan niet meer weerstand bieden aan den opstuwenden stroom van eischen, de ontketende hartstocht naar materieel bezit, het teugellooze verlangen naar meer kennis en wetenschap. Het is, wat een Duitsch wijsgeer, Georg Simmel, genoemd heeft: de slavenopstand van de feitelijkheden. Dat dit gevaar niet denkbeeldig is, weten wij allen. De menschheid snakt naar rust, naar een oogenblikke verpoizing. En het zijn thans de moderne Indiërs geweest, die een krachtig geluid hebben laten hooren voor wat meer rust, voor wat meer oogenblikken van stilte in ons leven, waarin we eens niet denken aan de bergen werk, die ons wachten, en alle genoegens, die we verlangen. Oogenblikken, waarin we — neem me niet kwalijk, geachte medestudenten, dat het in den bijbel staat — „in onze binnenkamer gaan” en eens overdenken, wat werkelijk van hogere waarde voor ons is.

Wij staan op het oogenblik vlak voor de Kerstvacantie. Men moppert, dat die erg kort is, maar het zal zoo raar toch niet loopen, of Kerstmis en Oudejaer zullen er in vallen. Velen zullen naar huis gaan, en die „Algemeen erkende Christelijke Feestaagen” doorbrengen in intiem gezelschap. En dan zullen er zeker wel eenige oogenblikken komen van ernst, momenten, waarin men zijn blikken laat gaan over al wat men in het afgelopen jaar deed of verzuimde.

Laten ook wij studenten dan eens stil zijn. Ik bedoel hiermee niet alleen, dat wij ons een oogenblik plechtig moeten voelen, of plechtig aanstellen, maar dat wij eefis waarachtig, eerlijk staan tegenover ons zelf en onze daden.

Ik zei: ook wij studenten. Ik had misschien moeten zeggen: juist wij studenten. Want de student heeft zooveel, dat hij beschouwt als zuivere uitingen van originaliteit, dat slechts gewoonten zijn, waarvan hij zich niet meer kan vrijmaken. Ik noem hier slechts onze mores, de vaste gewoonten van Corpsen en andere lichamen, de stereotype opmerkingen en uitdrukkingen van bepaalde groepen, de tijdelijke modes. Al deze dingen, die in den beginne zuiver uitingen geweest kunnen zijn van een levenden geest, die een bepaalde categorie studenten beheerschte, — hoe vaak zijn zij thans niet verlaagd tot middelen of zelfs de alleenzalmakende voorwaarden om getapt te zijn bij de groote menigte, slechts de dekmantel van gebrek aan oorspronkelijkheid. Wordt wel eens niet-voor speciale gelegenheden het plezier wat erg kunstmatig opgeschroefd? Koestert niet menig student, die prat gaat, dat hij zich niet stoort aan de conventies van de groote-menschen, een kleinzielige vrees om te vallen buiten de heilige middelmatigheid van een zeker studentenmilieu?

Ik noem hier slechts enkele dingen. Er zijn duizend en een oogenblikken, dat de student zijn individualiteit, zijn ware persoonlijkheid terecht of

ten onrechte prijs geeft voor de vormen, die een vorig geslacht of een toonaangevende groep heeft geschapen.

Laten wij ééns in het jaar waarlijk stil zijn. Ons ééns niet laten meesleuren door de roes van het academieleven. Eén oogenblik het zwijgen opleggen aan al onze wat al te genormaliseerde geestigheden en studentikositeit. Eens heelemaal onszelf zijn. Om te weten wat wij werkelijk goed achten.

E. d. M.

S.W. EN MINERVA. — WEG CONCURRENTIE. EEN NIEUW PLAN.

De redactie van het S.W. meent goed te doen den lezers eens even te wijzen op het belang, dat beide bladen voor den Duitschen student kunnen hebben en op het karakter, dat de verhouding tusschen beide bladen draagt.

Het is een bekende zaak, dat de gangbare meening in deze is, dat de verhouding tusschen S.W. en Minerva een verhouding is van scherp concurrenten aard. Toch is dit geenszins het geval. Integendeel. Men moet zich op het standpunt trachten te stellen in het weekblad Minerva een algemeen Nederlandsch studentenorgaan te zien, dat voornamelijk dient ter bespreking van en oriëntatie in Algemeene Studentenbelangen, dat tevens de zoo noodige interacademiale banden aanhaalt. Daarentegen draagt het S.W., als Duitsch orgaan, een zuiver plaatselijk karakter en heeft dus voor alle studenten aan één Hoogeschool groote waarde. Daarin worden immers vraagstukken van meer bijzondere aard besproken, betreffende de belangen van studenten, die zich voor een bepaalden werkkring voorbereiden. Daarin dient ook het plaatselijk studentenleven een uiting te vinden, en daardoor kan het ook een zeer bijzondere plaats innemen, openbaring als het dient te zijn van het streven van Jong-Nederland, dat zich voorbereidt op een technisch-economischen werkkring. Hierom dus kan het S.W. zoo'n belangrijke plaats innemen in het Delftsche leven, kan het zijn de spiegel voor de nieuwe richting, die ook de Studentenwereld is ingeslagen, van wat in Delft leeft en beweegt.

Maar daarom is de Minerva niet overbodig meer, juist om het oog open te houden voor toestanden buiten Delft, waaraan wij ons interne leven kunnen toetsen, behouden wij den frisschen kijk op de zaak en vooral voeling met de buitenwereld in dezen tijd, waarin nauwe aansluiting van het Studentendom zoo'n zaak van groot gewicht is.

Kan werkelijk de noodzakelijkheid van een degelijk georganiseerde studentenpers niet in bredere studentenkringen worden ingezien?

Kan het overdreven idealistisch genoemd worden, dat het belang van een nationaal orgaan voor onze zeven Universiteits- of Hoogeschoolsteden door de pioniers op het gebied der ontplooiing van het studentenorganisme als een ernstige noodzaak gevoeld wordt?

En dat naast dit nationaal orgaan de plaatselijke bladen zoo'n belangrijke taak hebben te vervullen door zich tot een richtsnoer te maken voor de

Toen de inspecteur weg was, ging Jack naar huis en zocht in familiepapieren van zijn overleden voogd namen en andere wetenswaardigheden van ooms en tantes van Edward, die deze ongetwijfeld moest weten. Jack bedacht, dat, indien het inderdaad Edward Barker was, die zijn eigen oom had vermoord, deze geweten moest hebben, dat hij op dat oogenblik wettig erfgenaam was, omdat het testament waarbij Jack Gibbon dit zou zijn, en waarvan iedereen het bestaan kon vermoeden, was verscheurd. Het was duidelijk, dat Edward Barker precies op de hoogte was; immers, had hij den moord eerder begaan, dan zou hij geen erfgenaam zijn geworden. En, had hij er mede gewacht, dan lag het voor de hand, dat de oude heer Barker wel een anderen erfgenaam uitgezocht zou hebben.

Hoe kon nu Edward Barker weten, dat het testament was verscheurd? Dit was de groote vraag. De snippers waren in het haardvuur geworpen, die konden dus niet zijn gevonden. Overigens zou de vinder dan nog niet kunnen weten of er misschien een nieuw testament was gemaakt. Er moest dus iemand zijn, die hem dit had verklapt, maar wie? De oude heer Barker en hijzelf waren de eenigen die wisten wat er gebeurd was, en het was niet aan te nemen, dat de oude heer Barker met zijn neef in verbinding stond. Maar Jones, de secretaris? Jack had Jones steeds vertrouwd en het viel hem dan ook zwaar op Jones eenige verdenking te schuiven. Toch moest hij er toe komen, en wel omdat hij geen andere mogelijkheid zag. Jones had wel beweerd nooit iets van de testamentsgeschiedenis af te hebben geweten, maar was dit wel waar, was het niet mogelijk dat hij de scène afgeluisterd had? Ploetseling herinnerde Jack zich, dat toen hij het kantoor had verlaten, hij Jones tegen het lijf was gelopen. Deze had aan de deur staan luisteren!

Hoe zwaar het hem ook viel een dergelijke ver-

ontwaking en bewustwording tot organisatie het jonge intellect?

En moet de vervulling van deze wenschen af ten op onwil tot medewerken of niet begrijpen hen, die het klaarblijkelijk beter oordeelen de eerst eens uit den boom te kijken, hetgeen in daad verstandig maar wellicht ook eenig karakterloos genoemd kan worden?

Ondertusschen zien ook wij eenige hindernissen op den weg, die zal moeten leiden tot verspreiden in breeder kring van en S.W. en Minerva.

Voornamelijk de kosten. Het is begrijpelijk de prijs van Minerva f 4.50, plus die van het f 5.—, voorloopig een te zware belasting is, althans voor velen.

Maar het is toch zoo eenvoudig te begrijpen wanneer men zich deze opoffering voor b.v. jaar zou willen getroosten, dan de abonnementsprijs van beide bladen een zeer aanzienlijke vermindering zou ondergaan, waardoor werkdag de som der abonnementsprijzen tot onder een te laten maximum zou worden teruggebracht.

Ieder individu zal dit moeten inzien en het tot een plicht stellen zijn persoonlijke steun deze zaak te geven, zonder welken hij niet alleen niet meewerkt, maar door onthouding zijner krachtige belangstelling tegen werkt.

Bekijken wij slechts hoe het hier in Delft geëengoord is. Zelfs het S.W. kan niet algemeen worden genoemd.

Hoe oneconomisch is hier de toestand!

De weinige pl.m. 650 abonné's betalen een abonnementsprijs, die werkelijk zeer onevenredig is den omvang van het blad. Wel is de inhoud laatste maanden zeer gecomprimeerd en staat veel meer in, dan in evenveel bladzijden van een ruimer gedrukte studentenbladen, maar de abonnementsprijs is toch te hoog. Dit ligt natuurlijk in de eerste plaats aan de hooge productiekosten (papier, drukkosten, loonen), maar ook voorvoornamelijk aan het geringe aantal abonnees. Want wanneer ieder Delftsch student op het geabonneerd was, zou de tegenwoordige prijs OP DE HELFT, dus tot op f 2.50 kunnen worden teruggebracht.

Laten wij het geval echter zoo ongunstig mogelijk voorstellen, dan zou de abonnementsprijs denzelfden omvang van het blad voor 1500 abonnees teruggebracht kunnen worden op f 3.50.

Wat is nu het geval? Het aantal verenigingen van verschillenden aard is legio. Ieder verenigingsbestuur brengt bekendmakingen ter kennis van hare leden door middel van convocaten. Wanneer men nu lid is van een paar van die verenigingen, b.v. van Corps of Bond, één of twee andere verenigingen, vakvereniging en religieuze eeniging, dan krijgt men een stapel convocaten thuis, die na verloop van een jaar minstens een meter hoog in den hoek van zijn kamer zijn opgestapeld, wanneer men tenminste iederen dag zijn prullemand wil laten leegen, met eenige overdrijving als oud en beproefd middel om hier het zotte van aan te toonen, zakelijk echter met eenige cijfers:

Naar wij uit betrouwbare bron vernemen stu-

denking tegen Jones te uiten, voelde hij zich verplicht den politie-inspecteur hiermede in kennis te stellen. Deze had aan die mogelijkheid niet gedacht, maar achtte het raadzaam er niet over te spreken, ook geen verdere arrestatie te maar bij de gerechtelijke behandeling van de Jones als getuige te hooren. Hierbij zou eveneens vanzelf de waarheid aan het licht komen. Jack zocht met deze handelwijze vereenigen. De zijne zou weldra plaats hebben, omdat bij het voorloophoer was gebleken, dat Kilburn werkelijk Edward Barker was, en er nu tegen hem een vervolging was ingesteld, waarbij hem ten laste gelegd het vermoorden van zijn oom.

De justitie liet Edward Barker gevangen houden tot den dag van de rechtszitting. Zijn vrouw ook gedagvaard, doch men had haar niets van hetgeen de beklaagde reeds had gezegd en andere bijzonderheden, die men reeds wist. Ook andere getuigen, die opgeroepen waren, had zoo weinig mogelijk ingelicht en over de gezamenlijke zaak had men in de dagbladen gezwegen, opzettelijk om uit de uitlatingen van de in verhoor te nemen personen de waarheid te kunnen distilleeren.

Gedurende de zitting werd geen publiek toelaten, alleen voor Tom Patterson als bijzonder vriend van Jack had men een uitzondering gemaakt. Het eerst werd Edward Barker verhoord.

Waarom hebt gij een anderen naam aangenomen?

— Omdat ik hier door mijn familie veracht en in Amerika een nieuw leven wilde beginnen.

— Waarom werd gij veracht?

— Omdat ik domheden heb begaan. Ik had gespeeld, en veel schulden gemaakt. Ik wilde werken.

— Zijt gij wel eens met de Justitie in aanraking geweest?

— Neen.

het Corps in het afgelopen Corpsjaar convocaten, geschikt voor publicatie in het S.W., rond tot een bedrag van ongeveer f 600.—, hetgeen overeenkomt met een bedrag van pl.m. f 0.75 per Corplid.

De vakvereniging Pract. Studie verzond in het afgelopen boekjaar convocaten tot een gezamenlijk bedrag van (drukkosten, postzegels, schrijffloer, enz. inbegrepen) ongeveer f 500.—, hetgeen overeenkomt met een bedrag van pl.m. f 1.— per lid.

Om nu nog een vereniging te nemen, die zich toelegt op het organiseren van lezingen, enz., b.v. de vereniging „Onze Koloniën”, deze zag zich genoodzaakt tot de uitgave van de somma van f 50.— in het afgelopen verenigingsjaar, hetgeen een omslag beteekent van f 0.25 per hoofd.

Wanneer men nu van dit, uit economisch oogpunt absurd te noemen, gestuur-van-convocaten zou willen afstappen, en alle bekendmakingen zoo veel mogelijk doen in het S.W., dan zou iemand die lid is van b.v. Corps, P. S. en O. K. het S.W. kunnen thuis krijgen tegen den prijs van f 3.50 — (0.75 pl. 1.— pl. 0.25) = f 1.50 per jaar.

Dit is echter alleen dan mogelijk, wanneer die verenigingen besluiten het S.W. als orgaan te nemen, hun convocaten af te schaffen en daarvoor in de plaats aan den uitgever te betalen een som gelijk aan het bedrag, wat volgens een bepaald gemiddelde over de laatste jaren aan convocaten is besteed. In dit geval gaat de vereniging er zelve echter niet op vooruit, wat wel het geval is, wanneer het verenigingsbestuur met den uitgever contracteert dat voor aankondigingen in het blad een bepaalde prijs per regel wordt vastgesteld, in welk geval de kosten voor de vereniging minder zullen dalen dan in dit plan becijferd is.

Overigens is dit principieele verschil, of een vereniging dan wel hare leden deze mindere daling in prijs zullen moeten dragen, niet van integreerend belang, daar bedoelde bedragen niet groot zijn.

Nu komt men natuurlijk met een dosis bezwaren, welke de onuitvoerbaarheid van het plan willen trachten aan te toonen. Kunnen deze worden weerlegd, dan zal dit slechts ten voordeele van dit plan strekken.

Als eerste bezwaar noem ik dan, dat alle niet abonneés van het S.W. den abonnementsprijs nog te veel vinden voor den „poespas” dien ze denken te krijgen en die zich op het standpunt stellen, dat zij zich bij de huidige toestanden zeer wel bevinden. Dit is dan de reden waarom zij zich niet wenschen te abonneren, huns inziens meer dan reden genoeg, dus de wet van de traagheid. Over het verhoefende van dit standpunt kan beter worden gewaagd. Dan zijn er mensen die beslist niet den rommel wenschen te ontvangen, die in het S.W. staat (of: wel eens gestaan heeft?). Zij nemen ten minste een negatief standpunt in, maar zij behoeven zich niet zedelijk verplicht te voelen inzage van dien rommel te nemen, en daarbij heeft ook het argument dat ze daarvoor f 1.50 betalen geen invloed, want ze betalen niet voor wat in het S.W. bekendmaking zal zijn, maar zij betalen het belang van 't algemeen en iemand, die zich op

één of ander standpunt stelt zal zich hieraan niet willen onttrekken. Dan komt het bezwaar, dat convocaten beter aan hun doel beantwoorden dan bekendmakingen in een weekblad. Dat dit op 't oogenblik zoo is, geef ik graag toe, maar dit zal in de toekomst juist veranderen. Waar men tegenwoordig als lid eener vereniging alle bekendmakingen per convocaat verwacht, ziet men niet naar annonces in het S.W. Wanneer men echter weet, dat geen convocaten meer worden gezonden, zal men dus vanzelf geregeld de aankondigingen in het S.W. inzien, daar men ze uitsluitend daar weet te vinden. Wanneer door breederen lezerskring ook de inhoud van het S.W. belangrijker zal kunnen geworden zijn, zal het bezit ervan waardevoller en de interesse er voor grooter kunnen zijn, zoodat het dan niet onmiddellijk zal worden gebruikt voor kachelaanmaak of andere doeleinden, maar werkelijk eenigen tijd zal worden bewaard en niet, zooals convocaten veelal na één dag verloren of in de prullemand zal zijn geraakt.

Een volgend bezwaar is natuurlijk, dat het S.W. slechts eens per week verschijnt. Het meerendeel der aankondigingen voor vergaderingen en lezingen maakt echter een termijn vóór den bepaalden datum van ten minste twee en ten hoogste acht dagen niet noodzakelijk; het spreekt echter dat spoedvergaderingen steeds kunnen aangekondigd worden door het uitgeven van bulletins tegen een bedrag, dat ten laste komt van de betrokken vereniging en dat aanzienlijk minder zal zijn dan de prijs van convocaten in den tegenwoordigen vorm.

Zooals men ziet, zijn de voornaamste bezwaren wel weg te nemen en mocht de nieuwe wijze van bekendmaken eerst wat vreemd aandoen, aan de Delftsche Studentenwereld zal de veralgemeening van het S.W. zeer zeker ten goede komen. Niet alleen zal het blad zelf in omvang en belangheid toenemen, maar ook de belangstelling in verschillende zaken, het studie- en studentenleven betreffende zal aanzienlijk toenemen, want zelfs de meest onverschillige zal het S.W. toch althans inkijken, wanneer het hem wordt thuis bezorgd en zal hem dus allerlei onder de oogen komen, wat zijn belangstelling kan opwekken, iets wat tegenwoordig geheel ontbreekt. Er zijn b.v. mensen, die geen ilauw besef hebben van wat de federatie is en wil, terwijl zij er gaarne aan zouden meewerken, wanneer ze slechts wisten, dat zoo iets bestaat. Ook zouden allerlei bekendmakingen van verenigingen onder de oogen komen van niet-leden, hetgeen nu absoluut uitgesloten is. Daardoor zou wellicht belangstelling voor die vereniging kunnen ontstaan en toetreding als lid misschien volgen. Verenigingen krijgen door dit plan dus een belangrijke propagandamiddel.

De financieele toestand is hierboven nu nog wat donker geschetst, want het spreekt vanzelf, dat bij groote stijging van het aantal abonneés de prijzen der advertenties een daarmee ongeveer evenredige stijging zullen ondergaan en dat niet alleen, maar het aantal advertenties zal aanzienlijk worden uitgebreid, terwijl te verwachten is, dat een aantal adverteerders bij eventueel overlijden van het

T.S.T. naar het S.W. zullen overgaan. Dit zou dan voor het S.W. een belangrijke bron van inkomsten kunnen vormen, waardoor de abonnementsprijs weder een belangrijke daling zou kunnen ondergaan.

De verwezenlijking van dit toekomstbeeld zou ik gaarne willen vinden in het particulier initiatief, maar de ondervinding heeft mij geleerd, dat deze gave, althans in Delft, maar bij zeer enkelen ligt. Daarom zou ik den verenigingsbesturen willen adviseeren eens in eigen boezem deze zaak te bespreken. Zou het niet wenschelijk zijn, eens door de besturen der vakverenigingen of van Corps, Bond en Dames voorstellen te laten doen, die de wenschelijkheid van een veralgemeening van het S.W. in den zin van verplicht abonnement of gratis thuissturen op verenigingskosten uitdrukken?

Ondertusschen is het duidelijk, dat slechts de wenschelijkheid hiervan kan worden uitgesproken, daar één vereniging op zichzelf het niet doen kan, maar wel alle verenigingen samen. Dan pas heeft het economisch zin.

Hoe meer verenigingen mee doen, hoe beter, des te lager wordt de prijs, des te grooter de belangstelling, des te sterker de eenheid.

Wie durft?

RED.

De Redactie wenscht met dit artikel zooveel mogelijk op- en aanmerkingen op dit plan of andere beschouwingen hieromtrent uit te lokken.

DORNACH!

Als inleiding tot een reeks artikelen over de Anthroposophie, die na de Kerstvacantie in het S.W. zal verschijnen, geven wij hier een overzicht van het belangrijkste gedeelte van de betreffende literatuur.

„Philosophie der Freiheit” kan als wijsgeerige grond dienen. Dit is Steiner's eigen filosofie „Rätsel der Philosophie” behandelt de verschillende filosofen van de oudheid tot nu. Hierbij sluiten aan „Vom Menschenrätsel” en „Von Seelenrätseln.”

Meer op natuurwetenschappelijk gebied is „Goethe's Weltanschauung”.

Op de geesteswetenschap hebben betrekking: „Theosophie”, een van Steiner's fundamenteele werken, een inleiding tot „Wie erlangt man Erkenntnisse höherer Welten” en tot „Die Geheimwissenschaft”.

Op Sociaal gebied „De kern van het Sociale Vraagstuk in de levensvoorwaarden voor het heden en de toekomst”.

Het tijdschrift „Soziale Zukunft”.

De Hollandsche vertalingen zijn voorradig in den boekhandel, die de Duitsche werken ook aan kan vragen, dit in verband met den vrijen tijd in de Kerstvacantie.

— Wist uw vrouw dat gij een anderen naam hadt?

— Neen.

— Hebt gij haar wel eens verteld dat gij vermogende familieleden hadt?

— Neen.

— Waar waart gij toen de moord op den heer Barker geschiedde?

— Thuis.

— Hiermede was voorloopig zijn verhoor afgevoerd. Hij werd weggeleid en zijn vrouw was nu aan de beurt.

— Mevrouw Barker, wist gij, dat uw man niet zijn waren naam droeg?

— Neen, ik heb altijd gedacht, dat hij Kilburn heette.

— Wist U dat hij rijke familieleden hadt?

— Neen, hij sprak nooit over zijn familie. Ik nooit geweten, dat die mijnheer Barker, die dood is, zijn oom was.

— Waar waart gij, toen de moord geschiedde?

— In Londen.

— Kunt gij getuigen, dat uw man thuis was?

— Neen, want ik was zelf niet thuis.

— Waar waart gij dan?

— Dat weet ik niet precies, want ik weet niet hoe laat de moord gebeurd is. Het kan van geen belang zijn te weten waar ik toen was.

— Jack dacht plotseling aan de hotel-scène, die in den nacht tevoren plaats had gehad en begreep heel goed, dat zij het liever niet vertelde. Hem kon ook niet schelen, want dit was eene toevallige omstandigheid.

— Bij het verhoor van Jones was niets nieuws aan den dag gekomen. Hij bleef erbij, dat hij niets van de geheele erfeniskwestie had afgeweten. Hij was ontdaan toen hij verhoord werd en vond het onbegrijpelijk in het geheel niet aangenaam, dat hij tot verdachten behoorde.

— De geheele zaak was niet veel verder gebracht.

Edward Barker had allen schijn tegen zich, men had echter geen bewijzen, en het was zeer waarschijnlijk, dat hij nog medeplichtigen had. De zitting werd verdaagd tot over een week, en men ging onverrichter zake naar huis.

Jack en zijn vriend Tom Patterson gingen samen lunchen en bespraken de heele zaak nog eens, waarop Tom een geheel nieuwen kijk scheen te hebben.

— Jack — zeide hij — toen Lucy Kilburn door den rechter met mevr. Barker aangesproken werd, was zij niets verwonderd. Hoe kon zij weten, dat dit haar waren naam was? En hoe wist zij, dat jouw voorged de oom was van haar man? Wie kan haar dat verteld hebben? En waar was zij den dag van den moord? Daar weet jij meer van!

Jack lachte. — Die spookgeschiedenis is mij nog altijd een raadsel, maar wat kan dat nu hiermede te maken hebben? Wat de rest betreft, misschien heeft zij allang geweten wie haar man was.

— Juist, maar waarom ontkent ze dat dan? En verder moet je niet zoo licht over dat hotelavontuur heen stappen. Heb je haar soms iets verteld omtrent de verhouding tot je voorged?

— Ja, eigenlijk wel, was het eenigszins verlegen antwoord.

— Aha, daar heb je het al, wanneer zij nu de schuldige is zal het werkelijk niet lastig zijn voor de politie om dat aan te toonen.

En inderdaad, toen dit vermoeden aan de Justitie kenbaar was gemaakt, was de vogel gauw gevangen. Eerst ontkende zij, maar toen het hotelpersoneel uit Boulogne verklaard had, dat zij op denzelfden dag haar intrek in het Hotel Continental had genomen als de heer Barker, viel zij door den mand.

Nu bleek het eerst welke slechte bedoelingen zij had gehad. Kort nadat zij met haar man te Londen was komen wonen, had zij op de een of andere

manier zijn waren naam vernomen. Ook was zij te weten gekomen, dat hij een rijken oom had, die zijn geld echter al aan een pupil had vermaakt. Zij had nu het booze plan opgevat deze beiden uit den weg te ruimen, teneinde het geld, dat haar man dan zou erven, voor haar eigen genoegen te benutten.

Zij had al gedurende maanden den heer Barker, diens kantoor en diens pupil gadeslagen. Zoo ook den dag dat Jack haar in het park het eerst had gezien. Zij had nu gedacht haar slag te slaan; het geluk was haar gunstig geweest, want zij zag Jack het hotel binnengaan. Ook zij nam een kamer in dat hotel. De spookgeschiedenis was een voorwendsel om in zijn kamer te komen. Toen Jack op haar kamer was gaan kijken, was zij hem stil gevolgd en terwijl hij achter de gordijnen keek, had zij het licht uitgedraaid en alles in de kamer omver gesmeten. Daar het in den gang ook donker was, had zij ongezien de kamer weer kunnen verlaten.

Dit was alles comédie, alleen om haar spookverhaal waarschijnlijk te maken. Toen zij bij hem bleef had hij haar echter verteld ontferd te zijn. Dit was zijn geluk, want nu was het immers niet noodig hem ook te vermoorden?

Jack had haar verteld met welke boot zij voorged zou oversteken, en zij was hem gevolgd. Den ouden heer Barker kende zij van gezicht, dus viel dit niet moeilijk.

De rest laat zich raden. Deze vrouw moest wel zeer doortrapt zijn. Hoe had zij Jack bijna in haar netten gevangen. En de arme Edward Barker. Hij werd natuurlijk vrijgesproken, men was het er wel over eens, dat hij geen schuld had, integendeel, het was een goedge sukkel, die geheel ongevaarlijk was. Maar de vrouw kreeg haar welverdiende straf.

Einde.

DETECTIVE PRIJSVRAAG.

Tot groote teleurstelling van de redactie heeft geen der deelnemers de juiste oplossing gevonden. Zij worden aangeraden wat meer romannetjes te lezen teneinde hun speurzint te ontwikkelen.

De prijs is aan niemand toegekend.

RED.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

ALMANAK 1921.

Ook dit jaar weer laat de uiterlijke verzorging van den Almanak niets te wenschen over. Kosten, moeite, noch geest zijn gespaard om de teekeningen zoo aantrekkelijk mogelijk te maken. Het vignet is van een geheel nieuw genre en een hemelsbreed verschil met de laatste jaren. De illustraties van de groote hoofden: Technische Hoogeschool — Varia — Adreslijst — enz., zijn kennelijk van den zelfden teekenaar, die zich wel heel verdienstelijk heeft gemaakt. Niemand zal, naar ik hoop, zeggen, dat hij profaan was; hij is geestig, maar nooit hatelijk of grof.

In den tekst komen ook nog vele, heel goede teekeningen voor, terwijl de Redactie zelf hier en daar voor alleraardigste afwisseling heeft gezorgd b.v. bij de D.S.A.F.V. en bij de IJschub.

Maar waar we het eigenlijk over wilden hebben, dat is het Mengelwerk. Laten we dit op den voet volgen:

1.) .....

Een klankenrij, die wel poëtisch aandoet, maar die te vaak wordt onderbroken; een stemminkje, dat wel doorvoeld werd, maar wat onbeholpen werd weergegeven.

Ge hebt wel gevoel voor melodieuze-vloeiende zinnen, Gangsir, maar het woord ketioebong was toch een vergissing, niet waar? Het klinkt heel grof en leelijk.

En wanneer men Uw gedicht nog eens overleest, dan zegt men: „Wat bedoelt hij hier eigenlijk? En kijk daar eens, wat een rare zin!”

Laten we dus gauw de bladzij omslaan.

Ja, het is heel mooi, Gangsir!

2.) Bal te Q.

Een fragment, een echt stuk studenten-literatuur; tenminste wanneer het zich niet te veel had willen stellen op ekspressionistisch standpunt. Want ekspressionisme, waarde P. v. L., is niet eenvoudigweg zinnen van slechts enkele losse woorden schrijven, zooals gij in Uw aanhef en ook verder nog dikwijls doet.

Uw zinnen zijn niet juist doorvoeld; het wordt een rammelend zoodje, een valsche klink-klank. Zij slaan niet als korte hamerslagen: scherp, zwaar en raak, maar zij vliegen op, vallen dadelijk weer neer, rinkelen en versterven.

Bij U wordt ekspressionisme: telegramstijl; wanneer U dit eens naliel, zouden Uw stukken zeer goed kunnen zijn.

Ook Uw personen zijn te fragmentarisch, een beetje al te kort, gegeven; we zien ze niet; gij zijt te haastig.

Wanneer ge bijwijlen eens stil staat en Uw zinnen niet als vuurwerk op laat vliegen, spreekt ge op zijn sterkst.

3.) Indrukken.

Geen reisbeschrijving, maar een hoofdstuk uit de gebroeders Karamazov, vrij oververteld door L.P.

Deze bewerking onderscheidt zich van het origineel doordat ze, tenminste in het begin, rijmt. En dit rijm juist is niet de sterkste zijde, want het is meestal zeer gedwongen en verwrongen.

Laten ons beginnen met het begin:

„t Was in Sevilla een bijzondere dag,
„Want gisteren had met groot festijn
„De inquisiteur met zijn streng gezag
„Drie honderd ketters doen verbranden.”

De fouten in deze regels, die gemakkelijk vermeden hadden kunnen worden, zijn ten eerste: het herhalen van het woord met in den 3en regel, met een geheel andere betekenis dan in den tweeden en verder had inquisiteur vervangen moeten worden door inquisitor, waar de klemtoon anders valt en het rythme niet meer stoort. Dat rythme trouwens is meestal zoek en lijkt in de beste gedeelten nog te veel op: Jan verkoop me een hobbelpaard; het lezen wordt daardoor, zelfs wanneer men de illusie, als zou het een gedicht zijn, op zij zet, zeer lastig.

De klank is hier en daar wel goed, maar te slap gewoonlijk.

In de regels:

„waar vele lieden, die de koelte zochten,
„rustig getweeën op de stoepen zaten”

lijkt het heelemaal niets meer.

„..... hij hoorde de gebeden,
„die in monotone wijs zachtzingend tot hem kwamen
„en ruischend klonken door de hooge ramen.”

Dit is geheel verkeerd — gewoon rijmelarij.

Goede stukken zijn:

„Uit de menschen kwam een zucht

„Van blij-angstige verwondering,

„Er was een fluisterend gerucht

„Van heilige bewondering.”

en

„Er klonk geen woord, geen klacht,

„van Christus' mond, toen plotseling met vreemd

kabaal”

enz.

Maar wat armzalig staat er dan ineens weer achter:

„Op hoog bevel

„Brachten zij Christus in een kleine cel.”

Trouwens dit is een waardig begin voor wat er nu gaat komen, want dat is wel heel treurig. Rijm noch rythme bestaan meer, woorden worden verdraaid, zinnen botsen door elkaar.

Wat is toch Uw bedoeling geweest, L. P.?

Vindt ge, dat Dostojewski dit hoofdstuk in Uw vorm had moeten gieten?

4.) De Moord.

Volgens mijn meening zijn er twee soorten literatuur mogelijk n.l. visionaire en realistische. Gaat men hierbuiten dan krijgt men minderwaardig goed of psychologische romans. Van deze laatste soort is het nadeel, dat het te veel constructies worden; het wordt te veel, wat wel genoemd is: een windhandel in zieleemoties. Elk juist begrip van literatuur gaat verloren, het wordt een knap stuk werk, waarvan de eenige, maar dan ook noodzakelijke, verdienste kan zijn, dat het sluit, dat nergens iets mankeert.

Het wordt een bewijsvoering voor een angststille zaal van kritische toehoorders en zoodra ook maar één fout begaan wordt, valt het stuk meedogenloos.

Men moet er moed voor bezitten om zoo iets aan te durven en dat vooral in een studenten-almanak, waar alles zou gauw dilettantisme is.

Ik bedoel dus niet te zeggen, dat ik het stuk mooi vind, alleen dat het goed is; ik voel het alsof we moesten applaudiseeren en zeggen: „mooi zoo, goed gedaan. En wat is het volgende nummer?”

5.) De Oude Bekenden.

Dit verhaal van den zelfden schrijver is veel minder; ja, zelfs het minste uit het geheele mengelwerk. Het is het uitspinnen van een „Schlagwort”, dat ten slotte even plotseling en onbeholpen valt, als een doek in een bak water.

Over het algemeen wou ik maar zeggen, dat het mengelwerk dit jaar beter is dan wat sinds jaren in den Almanak verscheen.

B.

Een speciale bespreking van de teekeningen volgt in het eerstvolgend S.W.

RED.

STUDENTEN-SOCIETEIT „PHOENIX”.
BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. Nederlandsch.

J. A. Der Mouw — Brahman. (Gedichten.)

D. Bikelas — De leelijke Zuster.

Frans Mijnsen — Ida Wahl. (Tooneelspel.)

III. Engelsch.

Hugh Walpole — Jeremy.

E. R. Burroughs — Tarzan of the Apes.

VI. Geschiedenis en Levensbeschrijvingen.

H. Roland-Holst — De Held en de Schare.

M. Gorki — Reminiscences of Leo Nicolayevitch.

Tolstoi.

D. Drijver — Twaalf brieven van Luther.

VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde.

Ph. C. Visser — Boven en beneden de Sneeuwrens.

Dr. C. te Lintum — De geschiedenis van het Amerikaanse volk.

Waldo Frank — Our America.

Dr. E. B. Kielstra — De vestiging van het Nederlandsch gezag in den Indischen Archipel.

Jaarboek van Nederlandsch Indië 1920.

Verslag Commissie herziening Staatsinrichting van Nederlandsch Indië.

VIII. Sociale Wetenschappen.

Dr. C. A. Verrijn Stuart — De grondslagen der Volkshuishouding.

Mr. J. v. Kan — Inleiding tot de Rechtswetenschap.

Mr. J. J. van der Leeuw — Historisch-idealistische Politiek.

J. Ramsay Macdonald — Parliament and Revolution.

IX. Technische Werken.

W. T. Tilden — The Art of Lawn Tennis.

Pierre Hamp — La Victoire Mécanicienne.

XII. Wijsbegeerte en Godsdienst.

Dr. G. le Bon — Psychologie de l'Education.

C. Flammarion — La Mort et son Mystère.

DELFTSCHE STUDENTENBOND

5e LUSTRUM VAN DE D.S. DEBATINGCLUB
„LOGIKA” EN VAN DE D.S. GYMNASIE
EN SCHERMVEREENIGING „ACHILLES”

Het feit, dat de data van het 25-jarig bestaan van deze twee belangrijke onderverenigingen den D.S.B. nagenoeg samenvielen, had de bestuurders besluiten de handen ineens te slaan om vereende krachten deze heuglijke gebeurtenis te herdenken.

De

Eerste Feestavond

vond plaats in de bovenzaal van de Societeit den D.S.B., op 7 December. De avond werd opend met een rede van den voorzitter van Logika, den heer A. G. F. Smit. Levendig schetste hij, op 18 Oct. 1895, in het zaaltje van den heer Kruif, Logika à bout portant werd opgericht; wisswaar heette zij toen nog geen Logika, want vereniging, die door de 24 biljartende menschen werd opgericht, werd destijds „Cobus” genoemd maar deze goedmoedige naam werd reeds daarop in het meer deltige „Logika” veranderd.

Logika heeft jaren van voor- en tegenspoed kend, maar steeds is zij het brandpunt geweest het intellectuele leven in den D.S.B. — Logika heeft hechte vriendschapsbanden geknoopt en ook heeft zij, helaas, enkele malen een hevige koeling tusschen twee menschen gebracht; licht treft men een ander, in een vurig debat iets teers, iets persoonlijks, en vormt daarmee kloof, die niet meer overbrugd kan worden. Logika heeft groote mannen voortgebracht, menen als prof. Klopper, rector-magnificus van T.H. te Bandoeng, als prof. Visser, als een Vis Hieruit vloeien voor U, tegenwoordige leden Logika, consequenties voort; gij zijt lid van vereniging, die een historie heeft, en dit moet voor allen een aansporing zijn. Logika moet een vereniging van menschen met idealen Verberg Uw idealen niet, maar stort ze uit anderen, dan zal Logika een vormenden arbeid kunnen verrichten, dan kan deze kleine kring schien — al is 't indirect — meewerken om afstand tusschen Uw idealen en de werkelijkheid te verkleinen.

En met trots zet Logika thans een vlag op bouwwerk, waaraan 25 jaar gewerkt is; met vertrouwen gaat zij de toekomst tegemoet, omdat weet, dat de fundamenten hecht en het bouwwerk solide is.

Daarna kwam het woord aan Dr. H. A. B. Spreker begon met een beschouwing over deelen in het algemeen, waarbij hij het bekeerde feit constateerde, dat bij een debat onophoudend misverstanden ontstaan, doordat één woord malen verschillende begrippen uitdrukt, door wenschelijkheid en mogelijkheid, beginsel en praktische uitvoering ervan niet voldoende van elk gescheiden worden gehouden.

Daarna behandelde spreker eenige actuele studentenvragen. Onder meer wees hij op het geve van intellectuele arbeidsverdeling. De momentele vakstudie in Delft geeft geen enkele gelegenheid voor filosofische ontwikkeling. Dit breed volgens spreker, mee een vermindering van invloed der intellectueelen.

Hij meent, dat die invloed vermeerderd worden door meer voeling te houden met „andere”-kringen, waardoor men tot een betere wederzijdsche deuring van elkanders prestaties zou komen.

Nadat het officieele gedeelte van de vergadering gesloten was, hield het verdienstelijke strijke aanwezigen nog geruimen tijd bijeen.

De

Tweede Feestavond

vond onder veel belangstelling — vooral van zijde van den D.S.B. — op 11 Dec. plaats.

Weliswaar wees de voorzitter van Achilles, heer B. C. van Balen Walter, er in zijn rede dat de juiste geboortedatum van Achilles niet zekerheid vaststaat; weliswaar heeft de vereniging jaren van diepe rust gekend; maar dat kon niet beletten, dat het bestuur besloot — en een gerust hart besloot — om het 25-jarig bestaan dit jaar te herdenken.

Uit het geschiedkundig overzicht van de jaren vallen van Achilles hoorden we, hoe in de eertijden van zijn bestaan, de jaarlijksche bierfeest de belangrijkste gebeurtenissen in het verenigingsleven behoorde. Typeerend voor dien tijd is dat de prijzen steeds in bierpullen e.d. bestond. Langzamerhand raakten deze gewoonten echter onbruik en ging men zich ook meer op de gymnastiek zelf toeleggen. Dit heeft tot gevolg, dat in 1907 van Achilles spreekt als de meest bloeiende ondervereniging van den D.S.B.

Zeven jaar gaat alles goed, tot in 1914 de mislating aan Achilles een enormen slag. Bijna leden en bestuursleden worden naar elders roepen en op een vergadering in Dec. '14, (2 leden bezocht, het bestuur inbegrepen) besloot

(Zie vervolg Tweede Blad)

Tweede Blad

hoorende bij het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 15 December. No. 11.

en Achilles een winterslaap te laten doen tot
etere tijden zouden aanbreken. En Achilles sliep;
ij sliep bijna twee volle jaren.
Toen kwam Bouma, het brokstuk, thans eere-
lid van Achilles. Hij schudde hem wakker uit zijn
interslaap; frisch en gesterkt stond hij op; vol
nergie werden de oefeningen hervat en weldra had
Achilles den goeden naam en faam van eertijds
weer teruggekregen. — Volgens het bestuur heeft
aartoe niet weinig bijgedragen de voortreffelijke
rijze, waarop de heer Burghoorn sinds de laatste
rie jaren de oefeningen leidt en bood hem, uit
kentelijkheid hiervoor, een mooie reproductie van
en „Discuswerper” aan.
Daarna ging men over tot het feestelijk gedeelte
den avond. De ten beste gegeven gymnastische
restaties vonden veel bijval, maar het glanspunt
den avond was de opvoering van „Lente wol-
en” door het tooneelgezelschap S.O.S. Het was
erkelijk een heele onderneming voor een troepje
lettanten om met dit stuk van Roelvink voor het
etlicht te verschijnen — édoch, zij hebben alle
erwachtingen verre overtroffen. Er is inderdaad
zonder uitzondering — uitstekend gespeeld;
moral de rollen van Eleonora, Markus en Dolf
erden subliem vertolkt. Het donderend applaus
in het eind van het stuk was dan ook ten volle
erdienend en wij willen hopen, dat S.O.S., de veel-
elovende, nog veel van zich zal laten hooren.
Een geanimeerd bal, in feestelijke omgeving, be-
oort dezen feestavond, waarop degenen, die hem
rganiseerden, zeker met voldoening zullen terug-
LEO.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

'T MOET.

't Moet;
't Moet;
De winden ruischen,
Ze bruischen
M' in 't gemoed.

De kracht,
De macht,
Waarmee ik mij wil vormen,
Veel ik als ordeloze stormen
In den nacht.

Ik hoor
Aldoor
Sirenen zingen:
Lokkende tonen dringen
M' in 't oor.

Ik wil;
Ik wil
Uit alle chaos bouwen —;
Sirenen hoor ik nu verflauwen —;
Ze zijn nu stil!

Ik voel
Het goed!
Ik heb nu overwonnen;
En ben het leven n i e u w begonnen
Met een n i e u w doel!

ec. „Chamois” Leysin, Zwitserland. NAN.

TRAP VAS!

(Holl., sta vast.)

Ek hou van 'n man
wat sy man kan staan.
JAN CELLIERS.

Wees 'n kerl van staal in die lewensstrijd,
Wat nie deur één stoot uit die pad wor gesmijt,
Laar wat seker na'n lang of korter tijd,
Die ding, wat sy doel is, sal haal!

leem 'n yster¹) plig
in die lewe saam,
Wat die pad wat te volg is so suiwer wijs
eeds die naald van 'n kompas op die seemans reis,
As die vuurlig van Hom, wat nooit beskaam!

Wees geen meid²)
laar 'n man,
Wat 'n wil tot werk,
Wat met taai geduld teen³) die swaar wá⁴) dou
in deur van kleinklippers⁵) 'n kraal te bou
onsself net help en sterk!

ijzer.
Afrik. uitdr. voor: wees geen slappe kerel.
tegen
wagen.
steen.

Een blij altijd waar,
Blij jou eer bewaar,
Wees te trots om te lieg, dis die grond vir kwaad
En wees eerlik en wandel, woord en daad,
En jij sien jij sal win, al 's dit nog no gso swaar!
MILLIEPIT.

BIOLOGIE VAN DEN STUDENT.

Totnutoe is er weinig eenheid geweest in de
klassificatie van de studenten, zoodat het nooit met
zekerheid te zeggen viel tot welk soort een gevon-
den exemplaar gerangschikt moest worden. Men
kon geen overzicht, zooals dat in een Flora aange-
troffen wort, samenstellen, omdat de hoofdgroep-
pen en de onderverdelingen niet vaststonden.

Thans is het aan een bekend bioloog, wiens naam
wij nog niet mogen vermelden, maar die wij voor
het gemak Prof. X zullen noemen, gelukt een prac-
tische indeeling te scheppen, die het mogelijk
maakt de studeerenden te **determineeren**.

Hij gebruikt het woord „studeerenden” en niet
„studenten” als verzamelnaam, omdat volgens hem
de naam „student” slechts gegeven moet worden
aan een bepaald type uit één der vier klassen,
waarin de studeerenden worden verdeeld. Door
leeken wordt aan exemplaren uit een der andere
klassen ook wel eens de naam „student” gegeven,
doch dit is geheel foutief.

Prof. X is bezig zijn handleiding in boekvorm
uit te geven, voorzien van een aantal goed geslaag-
de, gekleurde, afbeeldingen, waarvan wij het voor-
recht hadden er reeds eenige te kunnen zien.

De vier klassen der studeerenden zijn:

- Corpsleden,
- Bondsleden,
- Nihilisten,
- Damesstudenten.

Van deze laatsten maakt hij een aparte klasse,
omdat ze onder geen der anderen te rangschikken
zijn. Het is echter meer een ontaardingsverschijnsel
dan wel een klasse. Toch behooren zij tot de groep
der „studeerenden” en niet tot die der „normale
dames”, daar zij hiervan gewoonlijk sterk afwijken.
Het determineeren is echter soms zeer lastig, daar
er zeldzame exemplaren voorkomen, die uiterlijk
veel van echte dames hebben, bij nadere beschou-
wing blijken het echter damesstudenten te zijn.
De kentekenen, die Prof. X aangeeft, zijn vrij ge-
makkelijk te vinden; wij zullen er hier niet verder
op ingaan. Voor hen, die er meer van willen weten,
zal het handboek weldra in den handel verschijnen.

Om een willekeurig exemplaar te determineeren
gaat men als volgt te werk. Onderzoek eerst of
het onder a valt, zoo niet, dan onder c; is het dit
ook niet, dan b, en tenslotte a.

Of het onder d (damesstudenten) valt, is gemak-
kelijk te zien. Van c (nihilisten) is de meest voor-
komende soort, die der spoorstudenten. (Het woord
„studenten” is hier biologisch even onjuist als
„appel” in „aardappel”.) Zij zijn vaak te herkennen
aan hun sterk Rotterdamsch accent. Zij leven in
kudden, welke wij op bepaalde uren kunnen aan-
treffen in de nabijheid van het station, op andere
uren bij drinkplaatsen zooals „Ons Huis”.

Bondsleden komen veelvuldig voor in College-
zalen. Er zijn verschillende soorten, waarvan de
meest opvallende de z.g. „Rasknor” is, waarvan
wij een zeer geslaagde afbeelding in het boekje
kunnen vinden. Men moet hier zeer voorzichtig
determineeren daar er tegenwoordig onder de klasse
der Corpsleden exemplaren voorkomen, die uiter-
lijk veel van de onder b genoemde soorten hebben.

Wij komen thans aan a, de Corpsleden, welke de
belangrijkste, aldus de professor, en in voorhisto-
rischen tijd zelfs de eenige klasse vormde. De soor-
ten hiervan zijn zeer verschillend, al naar gelang
de streken waar zij voorkomen. Zoo is b.v. de soort,
die hier in Delft inheemsch is, geheel afwijkend
van de Leidsche. Deze laatste is n.l. sterk „caqui-
neus” (dit is afgeleid van het Latijn).

Er zijn vier families, welke weer verdeeld zijn
in soorten. De families zijn: Eerstejaars, tweede-
jaars, derdejaars en ouderejaars. Hun uiterlijk is
zeer verschillend en ook de wijze en de uren
waarop zij voedsel tot zich nemen. De eerstejaars
komen overvloedig voor in de biljartzaal, daaren-
tegen nooit in de voorzaal, en sporadisch in de col-
legezaal.

Onder de verschillende soorten is de meest ken-
merkende de eigenlijke „student”. Ook hiervan vin-
den wij een zeer geslaagde afbeelding. Hij heeft
des zomers een andere gedaante dan des winters.
In den zomer is zijn huiskleur donker, zijn om-
hulling licht. In den winter is het juist andersom.
Bovendien heeft hij dan een vacht ter hoogte van de
schouders en slobkousen ter hoogte van de
enkels. In den mond heeft hij meestal een sigaret.
Bevindt deze zich daár niet, dan zal men hem
tevergeefs in zijn sigarettenkoker zoeken, evenmin
als geld in zijn portemonnaie. Toch koopt hij aller-
lei nuttige en aangename zaken. D't verschijnsel
noemt men met een wetenschappelijke naam
„beren”. De „student” heeft een eigen vocabulair
en een eigen moraal. Wanneer twee „studenten”
afspreken om 10 uur ergens te zijn, komen zij

beiden om 11 uur. Wanneer de één iets noodig heeft
waarvan hij weet, dat een ander het bezit, gebruikt
hij dit, en brengt het niet terug. Dit heet „leenen”.
De student komt veel voor in de kroeg en weinig
in de collegezaal.

Een andere soort is de „obscuurling”. Deze komt
niet voor in de kroeg. Ook op andere plaatsen valt
hij niet op, toch tiert hij overal welig. Maar hij
neemt de manieren en de kleur aan van zijn omge-
ving: hij doet aan „mimicri”.

Zoo zijn er vele soorten, maar wij kunnen ze
hier niet alle bespreken, nog één willen wij even
noemen. Deze wordt veelal drijvend op het water
aangetroffen. Hij kan zich met groote snelheid
voortbewegen; zijn bovenlijf is dan hel rood, zijn
onderlijf wit tot vuil grijs. Hij heeft een grooten
bek, en is zeer vraatzuchtig.

LITTERAIRE KRITIEKEN.

DAS HAUS MOLITOR. — Ludwig Biro.

U weet het, Meneer Biro, U hebt het bij het rechte
eind; U bent slim! Ja, ja, U voelt die nieuwe tijd
wel aankomen, hè, met zijn naweën van den oor-
log en met zijn revoluties? Heusch U hebt het han-
dig aangepakt; U bent dadelijk eens gaan kijken:
Hoe deden ze dat vroeger? Ah, juist, daar zie ik al
iets: vóór de Fransche revolutie: de encyclope-
disten! U hebt Uw geschiedenisboek weer dicht-
geklapt, bent voor de spiegel gaan staan en U hebt
gezeegd: Guten Morgen, Herr Jean Jacques Biro!

En toen bent U maar gaan schrijven: U hebt
gepraat over filosofie — criminologie — oorlog —
morphinisme — politiek — landbouw — hypnose
— somnambulisme — economie — sociaal-hygiëne
— moraal — liefde. U hebt Uw pen weer neergelegd,
hebt naar de prullemand gekeken en hebt gezegd:
Bonjour, Ludwig Rousseau! Ja, dat had je niet ge-
dacht, hè? Maar je bent ook uit den tijd, zeg. Dat
encyclopédisme van jou is uit den tijd, beste kerel!
Ja, daar lig je nou, in de prullemand!

Maar toch is Uw boek slecht, meneer Biro. Nee,
pardon, ik meen het anders: ik wou zeggen: be-
roerd. Of nee, laat ik zeggen allerakeligst! Maar ik
meen, eigenlijk, begrijpt U, dat het bedonderd is,
dat het heelemaal niets is, dat het wel zoo'n aller-
miserabelst boek is, als ik ooit onder de oogen had.
Onze Hollandsche schrijfsters zijn er heilig bij.
Maar daar heb jij niets mee te maken, Biro; zoo-
lang jou zinnen nog zoo beroerd op elkaar volgen,
dat je denkt dat je op een kinderpartijtje zit te
protocolleeren, zoolang kunnen we nog niet over lite-
ratuur spreken met elkaar. Dan moet je eerst nog
eens een honderd bladzijden uit een encyclopedie
overschrijven. Zoowel om wat stijl aan te leeren,
als om wat nieuwe onderwerpen op te doen, als ook
voor straf.

Want dit boek van je is allerberoerdst.

Je mag me anders wel eens om een portret vra-
gen: Deze heer heeft één van mijn boeken uitge-
lezen. (411 bladz.) Ja, dat kun je er dan onder
schrijven! B.

KLARENDE LUCHTEN. Gedichten van
Peter van Maam. Zonnebloemboekjes No. 15.

Het is altijd aardig als men door de een of
andere klankensamenhang aan een oude, voorbe-
kende melodie wordt herinnerd. Vaak is een oopen-
volgving van wanklanken al voldoende. Zoo kan
kikkergekwaak in een stillen zomeravond ons zoete
gedachtenissen aan vroegere zomeravonden voor
den geest roepen. . . . Al op de eerste bladzijde van
dit boekje voelde ik een snaar in mijn borst mee-
trillen — de dichter zou dit beeld geloof ik ook
graag gebruikt zien —

„Hij (God) slaat mijn ijdelheid in puin
En breekt mijn trots den snoeden kruin.”
Herkenst u den klank?? Hier zou heel natuurlijk
op kunnen volgen:

„En hun zwaarden, scherp en goed,
Dropen dra van Christenbloed.”

Heel aardig kikkergekwaak. Ieder schepsel staat
het intusschen vrij God op zijn manier te loven,
zijn wijsheid, zijn goedheid, enz. te bezingen. De
schrijver maakt ruim van die vrijheid gebruik, zet
alles op maat: tata, tata, maar — hij is niet met
het lot van kikker tevreden. Hij blaast zich lang-
zaam maar op. Tien verzen verder klinkt het:

„Laat mij een nest in de hoogste kruinen
Open voor wilden wind.”

De kikker is een koe geworden, met adelaars-
manieren. De jamben zijn dik uitgedijd, „zwal-
pende stormen waren ver boven het gewemel, de
dichter juicht wijd-uit naar het wazig verschiep,
ver boven de wereldsche volken, en bedingt zich
een eigen weg naar het hemelsche huis.”

Kortom, het is prachtig. Je wordt er gewoon
enthousiast van. Je klimt 'em na. — Maar als je
bovenin den boom zit, zie je den man aan de
machine, die het windgedruisch maakt en den
donder met zijn blikken platen het heele wappe-
rende décor van het lamzalige tooneelstormpje. —
Het zou misschien werkelijk nog wel aardig kunnen
zijn, als hij het maar niet zoo heilig meende met

van die o!... zoo trillende bevende lippen en groote, domine, lichte, blauwe, zachte, flikkerende, schitterende oogen: menschen, me lieve menschen, luister toch na me, ik ben zoo echt geloovig in me God, me God van het stergewemel....

Maar neen! De menschen — hij haat de menschen, de menschen met hun laf gedoe en hun kleine wikke en wegen. Dat weten we nou toch al wel, Zonnebloemboekje No. 15, ik weet het tenminste al lang, ik ken je allang ook „je bent dezelfde als die eene en ook dezelfde als die andere en als die weer andere, die allemaal zoo zuiver voelen en zoo goed kunnen rijmen en die zoo fijn worden gevonden en zoo nobel en zoo beschaafd, en zoo heerlijk om in je stille kamer te lezen, onder de stemmige schemerlamp — die vervloekte, eeuwige schemerlamp met zijn nare nauwe intiemerigheid, waar het lieve meisje zoo onder z't met haar liefdetje voor een lief jongetje, en dat jonge reine praktische idealistje van de H.B.S. of de Hoogeschool, met zijn volle maag-melancholie en zijn vereering voor „alles wat dit leven vermooit en veredelt“.

Diezelfde lamp, Zonnebloem No. 15, heb jij gebruikt om je verzen onder te schrijven, je ragfijne stemmingsverzen; en naast je lag eene stapel boeken: Adama van Scheltema, Herman Gorter, Van den Bergh, Perk en Kloos natuurlijk, en Tollens voor de „heil'ge hemeltinnen“ en de „wrede teistering“ en zoo.

Boekjes als dit kan iedereen schrijven. Is er soms een enkeling die iets als het volgende niet van hier en daar uit zijn geheugen zou kunnen samenrapen?

„Wij hebben wel veel gesmaad, nietwaar,
(Ach ja, nietwaar?).

Op de kleine liefde der kleine menschen
Wij droegen stil onze hooge wenschen
Wij lachten veel om de minnende schaar.“

Hahahaha! — We lachen nog.

W.

TIJDSCHRIFTEN.

UIT DE GROOTE MENSCHENPERS.

Gedurende zijn verblijf in Delft (hij studeert thans te Amsterdam) heeft de heer Anton Koch zich reeds eenige malen op litterair terrein gewaagd. Thans vinden we van zijn hand in aflevering 47 van „Eigen Haard“ een gedicht, getiteld „Maannacht“, dat wij hier laten volgen:

Als een onpare schaats
Glijdt de maan
Over 't hemel-ijsmeer.
Maar waar is gebleven
Haar ega-schaats?

Haar ega-schaats,
Die hebben de sterren,
Die kleine stoute hemelskind'ren
Verstoot. Maar waar?
Heel diep, heel diep
Onder 't blauwe ijs.
En de zoekende maan
Graait overal wakken
In het blauwe ijs.

En 't koude, witte water spettert
Truit in wijd-fonteinende stralen
En heel de warme, zwarte aarde
Rilt en rilt
Onder dien regen.
Maar de zoekende maan
Zal nimmer vinden
Haar ega-schaats.

Haar ega-schaats,
Waar is die gebleven?
Over 't hemel-ijsmeer
Glijdt de maan
Als een onpare schaats.

De heer K. zal onder den indruk geweest zijn van het vooruitzicht op ijs. Wij hebben echter nog nooit gezien, dat iemand met zijn schaatsen heele wakken groef. „E. H.“ gaf reeds eerder werk van ex-Delvenaren, n.l. een bespreking van hout-sneden van M. Escher. Wat zullen we nu krijgen? Misschien een verhandeling van de hand des heeren C. J. Huygen?

In Engineering and Industrial Management vinden wij een artikel, getiteld: „Developing the Engineering Mind“, waaruit wij het volgende vertalen:

„In de practijk schijnt in alle schema's der ingenieursopvoeding weinig aandacht geschonken te worden aan de ontwikkeling en ontplooiing van wat onder „ingenieursgeest“ kan worden verstaan. Dit is zeer te betreuren, want een duidelijke samenvatting van de meest op den voorgrond tredende zienswijze inzake moderne ingenieurspractijk en van de eigenschappen van den ingenieursgeest zou de pogingen van ingenieurs en pedagogen om een basis te vinden voor normaal begrip met het oog op de soort van de studenten en den aard van de leergangen, daadkrachtig steunen.

De moderne ambachtsschool tracht de fysieke kracht boven den geest te verheffen, maar het is onloochenbaar, dat de geest de voornaamste factor is in de productie, en een eerste voorwaarde voor succes is het bereiken van een actieve samenwerking van hersen- en spierwerking.

Zooals de geest van de wet bij uitgeoefende rechtspraak bepaaldelijk toegepast worat op menselijke betrekkingen, zoo is de ingenieursgeest in de eerste plaats gekenmerkt door geschiktheid aingen te meten, theoriën te analyseeren, verlangde hoeveelheden te berekenen.

Twee phasen van geesteswerkzaamheid komen hier voor:

1. Het zoeken naar waarheid door studie of onderzoekingen om de bijzondere eigenschappen van materialen en natuurkrachten vast te stellen, en om de wetten waaraan de werkingen der natuurkrachten gehoorzamen in formule te brengen;

2. de toepassing van deze belangrijke verschijnselen en wetten door berekening, teekening en navorsching.

De capaciteiten voor het verrichten van deze werkzaamheden moeten ontwikkeld kunnen worden door de methoden, toegelicht in een tak van wettelijke oetening bekend onder den naam van „voorbeeld-systeem“, in overeenstemming waarmee de beginnening „gevallen“ bestudeerd in de rechtszalen met de beoefening het principe of wetsartikel te ontdekken, dat onmiddellijk met de feiten verband houdt.

Dit „voorbeeld-systeem“ voor 't onderricht is tot een hooge graad van ontwikkeling gebracht in de Harvard Law School, waar het onderwijssysteem waarvan men zich bedient noch het principe van verhandelingen, noch dat van voordrachten huldigt, maar een veel-overwogen bespreking of debat, waarin de leermeester en de leerling uitgaan van volkomen onpartijdige voorwaarden. De leermeester neemt dan liever de plaats van leider dan van onderwijzer in; ze werken gezamenlijk voor het opsporen der waarheid. De leermeester maakt zich zelt ondergeschikt, in plaats van hen dingen voor te schrijven.

Toegepast op de ingenieursopvoeding is het een eisch, dat het systeem geschikt zij voor het vormen van een juist oordeel in de ingenieurspractijk. — Schatting van de beteekenis van de eerste veronderstellingen, geschiktheid voor het schatten van uitkomsten op bekende data, scherpe belangstelling in ontwerpen, het verlangen meer vlotheid te krijgen in de toepassing der hoogere wiskunde en alle aanbevolen boeken voor het oplossen van dergelijke vraagstukken.

Wanneer, zooals een op den voorgrond tredend ingenieur eens opmerkte, 90 pCt. van de ingenieurswerken slechts navolgingen zijn, dan moet ergens een ernstige fout schuilen. Is het mogelijk, dat aan de opvoedingsmethoden van vroeger, met haar lezingen en boekensysteem te wijten is dat gebrek aan inzicht en initiatief, dat meehelpt de onbevredigende statistiek van de ingenieursklasse te verklaren? Breedheid van geest is gewenscht voor den ingenieur, en dit zou insluiten bekendheid met de hoofdzaken der kunsten en wetenschappen. Ook moet er in het ingenieursbrein een plaats zijn voor zakenkennis en geschiktheid om waarden van dingen en menselijke kwaliteiten te schatten.

In de nieuwe poging om in overeenstemming te geraken met de vraag naar exacte kennis en schepingskracht in de ingenieurspractijk, moet in herinnering worden gebracht dat terwijl breedheid van kennis en fundamentele principes noodig is, een louter oppervlakkige kennis van veel verschillende dingen niet geaccepteerd kan worden in plaats van die grondige en zorgvuldige beoefening die iemand meester maken in een bijzondere tak.

Ofschoon zulk meesterschap in werkelijkheid slechts bereikt kan worden door zelfonderricht en niet het gevolg kan zijn van een technische leergang, toch zou voorafgaande opvoeding in verschillende richtingen voldoende waarborg bevatten om de student te helpen een eigen weg voor zich te bereiden — zijn bekwaamheden vast te stellen, en hem te helpen zijn speciale richting voor het leven te kiezen.

Het hedendaagsch technisch college en zijn studenten schijnen u't het oog verloren te hebben de noodzakelijkheid van vindingrijkheid, gezond oordeel, zorgvuldigheid en bij uitstek geschiktheid voor specialiseeren op een kermis van de grondslagen van de ingenieurspractijk, of techniek van practijk en zakenleven. De poging is gedaan iemand een goed ingenieur te doen zijn onmiddellijk na het einde zijner opleiding. In zeker o zigt heeft dit succes gehad, maar het loopt slechts uit op een geforceerd voortbrengsel, en o'schoon het product van de technische school direct thuis is in den handel en in zaken, z'n kennis is slechts overgenomen van anderen: zijn daden zijn hem ingegeven door anderen. Hij is gewoon de dingen voor zich gemakkelijk gemaakt te zien, en anderen voor zich te laten denken. Hij vind nieuwe aingen heel vreemd en moeilijke dingen onmogelijk, wanneer hij geen gids naast zich heeft om hem den weg te wijzen. Hij ontplooit zich niet; ten spijt van

een schitterend leven is hij niet in staat snelle riere te maken, en zijn heele leven zal hij middelmatigen werkring middelmatig vervullen.

De jonge ingenieur van tegenwoordig heeft brek aan karakter, hij bezit kennis — kennis wetenschappelijke principes over zaken, over methoden en behandeling van materialen; toe succes niet afhankelijk van zulk soort kennis wanneer hij geen zellkennis heeft zal hij het ver brengen; vele ingenieurs, wien het promo maken te langzaam gaat, verlaten hun eerste trekking, veranderen achtereenvolgens weder en vinden zich na een paar jaar ver achter die door zwogers, die geduld en volharding bezitten. er één eigenschap bestaat, die de ingenieur bezitten voor kans op succes en geluk, dan is geduld. Hij moet bovenal kunnen wachten, moet iets leeren nadat hij is afgestudeerd, afscheiden van de kennis die hij heeft vergaard, dit gaat slechts geleidelijk. Promotie gaat nu zakelijk langzaam, en hangt niet af van de kennis waarmee hij begint, maar van de wettelijke houding en kracht van den man. Dit is een harde les voor een jong ingenieur van grootsche ideeën voor de onmiddellijke organisatie van het bedrijf waarin hij komt. Hij ongeduldig en wenscht zich in een bepaalde richting een weg te banen, om dingen op een nie manier te doen en de wereld te verbazen.

Hij moet leeren, dat hij slechts vooruit kan met anderen, dat met zijn werk een groote scheidenheid van belangen gemoed is en dan veel onverwachte vertakkingen kunnen zijn. In zijn weg naar succes ligt tusschen lijnen door deren afgebakend waarop hij en slechts in samenwerking met hen kan vooruitkomen.

De voornaamste fout van moderne technische opvoeding is, dat zij te veel doet voor den student, zij put zichzelf uit met het geven van groote veelheden kennis en hierdoor vereenvoudigt systematiseert zij zijn werk in dier mate, dat moet oppassen geen vergaarbak van onverteerde dingen te worden.

Hij doorloopt een goed voorbereiden en verdien cursus, soms in colleges, soms in practische werken, en hiermee komen zijn voordrachten theorie volkomen overeen, zoodat hij zo inspanning een breede bekendheid kan verwerven met de practische methoden en voorschriften der moderne industrie; maar zijn kennis is op vlakkelig.

Het heele systeem is gegrondvest op het beeld, dat een technische school gegraduateerd moet voortbrengen met kennis van de practische student wordt behandeld alsof slechts de theoretische, blikkelijke kennis van machines, processen en materialen waardevol zijn; terwijl dit in zich waardeloos is.

De groote en kostbare waarde van praktische ondervinding voor een student is, dat hij er kennis opdoet door zijn verhoudingen tot anderen en door onverwachte moeilijkheden, die dag een beroep doen op zijn karakter als man. In een leergang zoo wordt aangevuld door voordrachten dat het verkrijgen van kennis gesystematiseerd en gemakkelijk gemaakt is, kan plicht niet tot ontdekking vinding gemaakt worden; de student verlaat een leerjaar voor het andere en wordt zorgvold behoeft voor de mogelijkheden der werkelijkheid. Dit is een beschouwing, die door firma's, opleidingscholen gesticht hebben wel nauwkeurig in overweging genomen mag worden, of het gaat om de studie van een technisch student om de opleiding van een vakkundig vakman. Opleidingen hebben een zeker doel gemeen; de jongen tracht geoefendheid te verkrijgen in gebruik van zijn handen om zich eens en voor middelen te verschaffen in een bedrijf zijn te verdienen; terwijl de technisch student erop is verstandswaardigheid te ontwikkelen om geschikt te worden voor het doen van ontdekkende proeven, het uitvinden van doelmatige ontwerpen, hun economische productie mogelijk te maken, hun verspreiding uit te breiden door de kennis der technische industrie. De neiging in de ingenieurspractijk streelt meer en meer naar het streven van een staf van specialiteiten onder de trale leiding van een chef, maar er is één hetwelk de toekomstige technisch student zich duidelijk bewust moet maken, namelijk, dat men anders dan zij die den eersten rang behouden hun plaats kunnen behouden in zulk een bevelheid. Succes als specialist is zeer verwant met scherpte van verstand door de algemeene vroegtijdige oefening ontwikkeld, en hierom verkeerd een korteren weg te zoeken door te ligg specialisatie, inplaats van den ingenieur tot ontwikkeling te brengen.

De instelling, die aan de vraag naar goede technici tracht te voldoen, moet tot devies een systeem, waarbij de student aangemoedigd wordt een actief aandeel te nemen in een of ingenieursbedrijf, en de studie van dit onderwerp voort te zetten gedurende zijn leven. Dit is iets geheel yerschillends met te zeggen hij in een of andere tak van ingenieurswerk

specialiseeren in de poging terzelfder tijd, dat hij in studie aanvangt, ook zijn werkkring te bepalen.

De jongen, die tracht te specialiseeren in wat hij zijn idee zijn levenswerk kan worden, is blind voor de ware kern der opvoeding.

Er zal voor den ingenieur nog tijd genoeg zijn te specialiseeren, wanneer hij eenige ondervinding heeft gevoegd bij wat de colleges hem hebben geleerd; en zijn opvoeding moet breed genoeg zijn om specialisatie binnen de grenzen van zijn bereik mogelijk te maken.

De speciale studie van een onderdeel van techniek of industrie is het meest waardevolle werk dat een student kan doen gedurende zijn studie, niet om de kennis van speciale feiten, die hem dat zal brengen, maar om de volkomen oefening voor geestesontwikkeling, die het meebrengt, wanneer het zorgvuldig gedaan wordt.

Hij kan van zijn speciale richting afdwalen na afstudeeren, en een uiterlijk geheel verschillende tak van bedrijf opvatten zonder iets aan waarde van zijn oefentijd af te doen, want de waarde zit in de ontplooiing van die eigenschappen zooals geduld, gezond verstand, nauwkeurigheid en een wetenschappelijk inzicht, welke noodig zijn voor den jong-ingenieur.

Neem den student als hij zijn intree op de hogeschool doet. In 't algemeen zal hij neiging hebben in een bepaalde richting — b.v. naar electrotechnisch werktuigkundig of civiel-ingenieur — en een enthousiasme, dat beantwoordt aan een aanmoediging van zijn smaak. Met behulp van de bibliotheken, die tot zijn beschikking staan, heeft hij gelegenheid de geschiedenis van zijn z.g. „speciality” te bestudeeren, om vertrouwd te raken met zijn moderne ontwikkeling en om een algemeen idee te krijgen hoe deze ontwikkeling beïnvloed wordt door handelsvoorwaarden, en om zo zijn ideeën, vaag als ze in den beginne waren, omlijnen.

Deze algemeene studie zou gemakkelijk gedurende het eerste jaar voleindigd kunnen worden, met den stijgenden aanwas van tactvolle hulp van de zijde van zijn leermeesters is het bijna zeker, dat dan zijn belangstelling in dit bijzondere onderwerp ontvlamd is.

Gedurende zijn tweede jaar moet hem gelegenheid geboden worden de meer technische zijde van zijn „speciality” te bestudeeren en deze in overeenstemming te brengen met die wetenschappelijke principes met welke hij in de collegezalen bekend is geraakt. Het doet er niet toe welk onderwerp hij heeft gekozen — motorfietsen, spoorwegen, schepen, fabrieken, papierfabricage, industrie, enz., deze alle en nog andere van zijn keuze rusten op zekere grondslagen en worden bepaald door dezelfde wetenschappelijke principes. Hun verschil is slechts oppervlakkig, dieper hebben ze veel aanrakingspunten en door een van hen te bestudeeren en door de kennis er van te bekrachtigen door het te vergelijken met de theorie leert de ware betekenis van alle ingenieurswerk.

Als door een zorgvuldig overzicht zijn belangstelling in zijn onderwerp gedurende zijn eerste jaar volkomen is opgewekt, zal hij door zijn eigen tracht vooruit komen. De prikkel van enthousiasme en zelfbegrip zal een stuwkracht zijn, welke zijn pogingen aanzienlijk zal te hulp komen en het verder gaan gemakkelijk maken. Hij zal zoo verheugend zijn van een student, wiens geest geheel genomen is met plannen, hopen en vreezen voor de toekomst na zijn afstudeeren, als iemand, die een reis gaat maken met belangstelling voor de trekken waaraan hij voorbijgaat, van hem die verrekert met vrees en ongeduld over den afloop zijner reis.

Dit speciale werk van den student zal juist bijzonder zijn eigen werk zijn. Hij zal zekeren tijd erbij moeten zijn om het al of niet te bestudeeren, zooals hij wenscht, in collegezalen of daarbuiten. Hij mag voor z'n eigen rekening de hulp inroepen van zijn leermeesters, maar toezicht moet zoo weinig mogelijk bestaan. Vrijheid moet bestaan of hij plukt niet de volle vruchten van het systeem. Het sommigen zal het geen succes hebben, maar die zitten niet die geestes-eigenschappen, die noodzakelijk zijn voor den ingenieur, en een vroegtijdige erkenning daarvan zal aan henzelf en aan hun werkkring ten goede komen.

Voor de meesten echter zou de ingewikkelde zelf-thankelijkheid waardevol zijn als middel om hun persoonlijkheid te ontplooien en om die eigenschappen tot bijzondere ontwikkeling te brengen, in welke hun toekomstig succes ahangt.

In het verdere deel van zijn studie, wanneer zijn kennis van zijn „speciality” groeit, zal de student onveranderlijk voelen, dat hier of daar de noodzakelijkheid van hervorming bestaat, of een gelegenheid voor de invoering van een verbetering; in zijn laatste jaar kan hij met een of ander nieuw idee een persoonlijk onderzoek op touw zetten. Het moge ruw zijn, of een herhaling van wat vele anderen reeds beter gedaan hebben, het zal waarschijnlijk waardeloos zijn voor den onmiddellijken vooruitgang van de wetenschap of indus-

trie van het land; maar het zal als geen ander werk zijn geest en karakter ontwikkelen. Hij zal zijn eerste ondervinding hebben in de verbreding van de eenvoudigste vraagstukken, wanneer hij er een onder handen neemt. Hij zal door noodzaak gedwongen worden zijn eischen te bekrampen naar de middelen, die tot z'n beschikking staan. Zijn verhoudingen tot anderen, zijn geduld, zijn nauwgezetheid, zijn inzicht zullen geoefend worden en ontwikkeld op duizend verschillende wijzen, en per slot zal hij gelegenheid hebben al zijn kennis te verzamelen en nieuwe dingen te leeren uit de conclusies, getrokken uit door hem zelf waargenomen verschijnselen, onafhankelijk van alle vroegere denkbeelden. Hiermee kan zijn schaalstudie en de bestudeering van zijn „speciality” eindigen.

De sleutel voor het succes van dit systeem ligt in het ontwaken van de belangstelling van den student in een onderwerp overeenkomend met zijn smaak en geschiktheid. Om dit te verzekeren is het noodzakelijk, dat ieder student behandeld wordt als individu. Een zwaar werk wordt zoodanig op de schouders van de leermeesters gelegd, maar persoonlijke aanleg wordt zóo juist ontdekt in plaats van vernietigd, zooals bij systemen welke de studenten beschouwen als even zoovele complexen, en de stuwkracht van persoonlijk enthousiasme zal aan de opvoedkundige machine worden gegeven.

Die vier jaren lange studie van zijn „speciality” zullen een vereenigenden invloed hebben op het werk van den student, daar zij een gezonde meening geven van de abstracte begrippen der zuivere wetenschap aan den eenen kant en hem aan den anderen kant in aanraking doen zijn met de praktische handels- en zakenwereld.

Of hij bij afstudeeren al of niet een kans krijgt als gevolg van zijn speciale kennis, doet er weinig toe; hij heeft in zich de elementen noodig voor succes — de machinerie verkregen om op wetenschappelijke wijze met menschen en dingen om te gaan. Door tijd en ondervinding zal hij „zich-zelf-vinden”.

TOONEEL.

„MALLE GEVALLEN.”

Reeds bij het verschijnen van het vorige nummer van het S.W. was bekend, dat Hans Martin van zijn boek „Malle Gevallen” een bewerking voor tooneel had gemaakt. Plaatsgebrek belette ons toen, dit dadelijk te vermelden.

„Malle Gevallen” is onder studenten veel gelezen en geliefd, handelt bovendien over studenten; 't is dus niet te verwonderen dat menigeen benieuwd was, „wat er van gemaakt was.” Ik althans ben ondanks de slechte kritieken in de grootemenschpers, tijdens mijn laatste verblijf te Amsterdam, zoo spoedig mogelijk naar het Centraal Theater uitgeweken, om dit „gemoedelijke spel, in 2 bedrijven en 3 tafereelen” te aanschouwen.

Laat ik beginnen met te vertellen dat er van het boek weinig is overgebleven. Afgezien van de omstandigheid, dat Hans op het tooneel Kees heet, en daar al heelemaal van den titel „Student” schijnt te hebben afgezien, — de loop van het verhaal is aanmerkelijk veranderd.

Het stuk speelt op drie opvolgende dagen. Eerste dag: inrichting van het bovenhuis onder veel herrie, opkomst van Kitty, Toos, Janne en de wilde kat. Kitty vertelt aan Boy dat hun stille verloving door een aanzoek van den Katjang ter oore is gekomen van haar ouders, alwaar Boy dus een visite moet gaan maken. Kitty af. Loekie op, daarna Katjang, die met Boy duelleeren wil. Als Loekie Boy tracht te kalmeeren, met haar ietwat intieme maniertjes, rent Kitty weer binnen.

Scene. Kitty af. Verloving af. Katjang af.

Tweede dag: Loekie is jarig, de viering wordt echter voorloopig verhinderd, door een telegram, dat de ouweheer van Bram komt. Deze verschijnt temidden van de grootste herrie. Zoonlief is aan 't rolschaatsenrijden, boven schiet Boy net de wilde kat dood. Janne onderhoudt een geregelde dienst tusschen de keuken en de W.C. vanwege de wonderolie; die Loekie haar gevoerd heeft in een kopje thee. Loekie zelf wordt verstopt, maar door „Meneer Papa van Bram” door een ongelukkig toeval op de W.C. ont'ekt.

Meneer Vader van Bram, bovendien uitermate gebelgd omdat blijkt dat hij de doodgeschoten kat in gebraden staat heeft reeconsummeerd, beveelt zoonlief z'n beren op te tellen en te sjeezen.

Meneer Pa van Bram af. Slaat de voordeur eenigszins hardhandig toe. „Bom!” zegt Bram.

Toos komt een poging doen, om 't weer goed te maken tusschen Boy en Kitty, hetgeen niet lukt. Blijft verliefd te zijn op Bram, hetgeen verwondering wel't en gaat geërgerd weg.

Loekie's verjaar 'ag wor't uithundig „unter Wein und Gesang” gevierd, zoodat de

Der' e da' Boy en Bram slapende in zeer zonderlinge houdingen vint. Beiden ontwaken door het hevige luider van de bel, met haters als olifanten. Bram beweert „dat iemand aan de bel hangt”, of

liever: „daar belt iemand aan de hang”, nee „daar bangt iemand aan de hel”, ach nee, nee, „daar hielt iemand aan de bang” enz., maar doet tenslotte toch open. Op komt de Katjang, in dit stuk meermalen betiteld met de „Kwattareep”, dewelke bang is te duelleeren, Boy slaat toch aan 't schieten, de Kwattareep valt flauw, enz.

Kitty komt vergiffenis vragen, Kees krijgt een baan, er komt een telegram, dat Meneer Pa van Bram zich bedacht heeft en de beren van zoonlief niet betaalt, edoch zoonlief zelf naar Berlijn stuurt. Eind, bijna heelemaal goed, al goed. Doek.

U ziet, het boek is bijna niet meer te herkennen in de handeling. Wel heeft Martin grootendeels dezelfde uitdrukkingen en grappen behouden. Een groot bezwaar is natuurlijk van dit stuk, dat het geen intrigue heeft, behalve het geval-Loekie-op-de-W.C., of opgebouwd is uit een reeks onontwaaerbare vergissingen, zooals wij dat in de gevierde Fransche en Duitsche kluchten kennen. Het is een aaneenschakeling van grappige gebeurtenissen, malle gevallen, die echter geenszins van onderling verband ontbloot zijn. Trouwens het boek zelf bedoelt niets anders te zijn dan een reeks schetsjes. Menschen, die zeggen, de clou van het stuk is een W.C., snappen de bedoeling ervan niet. We hebben in Holland al meer dergelijke „beschrijvende” stukken gehad, onder de één-acters van de Hagenaars. Het is misschien voor 't eerst, dat zoiets is toegepast op een klucht van 3 tafereelen, en het is duidelijk, dat een dergelijk stuk nooit bepaald sterk kan zijn, alleen gedragen kan worden door afwisseling in de tooneeltjes, veel bedrijvigheid en vlot spel.

Daar ontbreekt het niet aan, de rolverdeling alleen al is er borg voor:

Bram ..... Napoleon de la Mar.
Kees ..... Cor Ruys.
Boy ..... Louis Davids.
Loekie ..... Fientje de la Mar.

Met zoo'n stel idioten gaat elk stuk. De dames zijn het zwakst. Ook de Katjang is slecht getypeerd. Trouwens deze heele rol is erg gewild. Waarom moet 't net een Katjang wezen? Als je 't mij vroeg, had ik er nog liever een jodenjongen van gemaakt, de eigenschappen, die Martin Boy's medeminnaar toekent, zijn zeker niet specifiek Indisch.

De buurman, die in alle bedrijven opkomt, in de rol van opgewonden en hinderlijk persoon, is goed getypeerd door Kees van Dam.

Meneer Pa van Bram (Coen Hissink) is minder gelukkig.

Heelemaal echte studenten zijn de heeren op 't tooneel natuurlijk niet, vooral tegen Davids krijg je van tijd tot tijd een haast onweerstaanbare neiging te zeggen: hé, student!

Dat neemt niet weg, dat 't geheel buitengemeen lachwekkend is. E. d. M.

INGEZONDEN STUKKEN.

KERSTMIS IN DE STUDENTENWERELD?

Het mag misschien verwonderlijk heeten, om in een Kerstnummer van het S. W. zelfs nog over Kerstmis te schrijven. Toch wil ik het erop wagen dit fijne woord met zijn diepen zin te werpen, te midden van zijn luiderachtiger half-broeder en -zusters, die meer dan luid genoeg spreken van vrolijkheid en gezelligheid, van „diners bij candle-light met surprises” enz., in de wel wat overdreven hoop misschien voor een oogenblik andere gedachten naar voren te doen komen. Niet dat ik een vijand zou zijn van een merry Christ-Mas, maar ik zie de Kerstgedachte overwoerd door die van het vooruitzicht van een paar dagen, in de eerste plaats van lekker eten, warm om de haard zitten, en hoogstens een gewetenspenning in een Kerstcollecte van het Leger des Heils, om toch wat „voor de arme kinderen te doen.” De Kerstklok heeft een andere taak gekregen, zoodat ze van papier kan gemaakt worden; dat is economischer en bovendien het staat zoo gezellig nietwaar, met dat intieme roode licht?

Is dit te scherp gezegd voor de „Delftsche studentenwereld” in zijn algemeenheid? Ik geloof zeker van niet, anders zou daar in den loop van een jaar wel meer blijken van het tegengestelde. De geesten van Jan Salie en van Droogstoppel, van Pluizer en Dr. Cijfer hebben hun greep gelegd om de levensloze zielen der menschen en hebben Delft vooral niet vergeten. Bij ondervinding kennen ze de waarheid van het: jong gewend, oud gedaan, en de oorlog beteekent de zegepraal der opvoeding! Reden te meer, om stevig door te gaan met het toedienen van flinke porties van alle mogelijke „ismen” die gebleken zijn sterk positief katalytisch te werken op het proces van vergiftiging.

Te midden van hun ijverig en dankbaar gedoe komt hen voor een oogenblik iets storen, iets dat met zachte hand en stralende oogen uit den achtergrond naar voren komt en door de kracht van haar reine Licht de walm der duistere aardgeesten tracht van een te splijten: de Kerstgedachte. Liefde, boven verstand, het groote Leitmotiv der menscheit. Bleide Boodschap van een Vader. Vrede op aarde. En ik weet niet meer wat tragischer is: de

geschiedenis der Kerstgedachte in de wereld of die in... Delft. Met een rauwen lach en een gulzigen dronk, of ook wel met een verlijnd cynisme, dat medelijdend de schouders ophaalt over „idealisme”, werd zij oneindig veel malen verkracht en vertrappt, en zal het nog oneindig veel malen worden. Dat ligt in de rede, zou Bolland zeggen.

Maar sterker dan de boosheid der menschen, is het leven van de Liefdesgedachte in de wereld, en haar kracht is verwant aan die, waaruit Luther putte toen hij zei: „Al waren er evenveel duivelen in Worms als pannen op de daken, ik zal toch gaan!” Dat toch, dat is de gezegende veerkracht van al wat steunt op het Eeuwige en Onvergankelijke, veerkracht, die lang onderdrukt kan blijven, maar zich dan des te sterker doet gelden, omdat zij alleen afhangt van de factoren van het innerlijke leven en niet van het uiterlijke. En dit ligt nog dieper in de rede. Is niet eens de raad gegeven: Als ge dan niet in God kunt gelooven, geloof dan in den duivel? Woord dat getuigt van een godsvertrouwen, dat in het leven beproefd is geworden en niet beschaamd, raad die sterke menschen zou maken van hen, die hem zouden aandurven, omdat zij een levende ziel hebben, die niet bevredigd is door den slappen kost van den geest dezer tijden.

Zoo keert dan ook met een getroostheid, die bovenmenscheijk is, Kerstmis onophoudelijk weer terug om te trachten het koude hart der menscheijkheid meer warmte en meer levenskracht te geven. Ik voel het onafwijsbaar duidelijk, dat de Kerstgedachte ook tot ons als studenten, die immers de verantwoordelijkheid van ons toekomstig werk langzamerhand wel zullen voelen en beseffen, machtig veel heeft te zeggen. Dat wij dan in een stil oogenblik trachten te begrijpen, neen, te voelen heel vast en zeker, wat dat wel mag zijn, opdat dit richting moge geven aan onze studie, ons toekomstig leven als ingenieur, aan heel dit ons van God gegeven menschenleven.

..... ô, j'ai compris qu'un homme
Ne conte pas dans le destin de l'univers
S'il n'accepte ici bas son rôle d'étincelle,
Éphémère et divine, aux flammes du Flambeau;
Mais mon âme a compris et veut devenir celle
En qui Dies se reflète ainsi que dans une eau
Qui rend son clair sourire à la lumière blonde.

(Le bois d'oliviers, R. LIMBOSCH.)

Iets van het geloof in de kerstgedachte heeft zijn verwezenlijking gevonden in een, zij het nog maar voorloopige samenwerking tusschen verschillende religieuze studentenverenigingen in Delft. In een rondschrijven richtte zich de Vrijz. Christel. Studenten Bond tot de Ned. Chr. Stud. Ver. en tot de P.I.A., later ook tot Sanctus Virgilius, Societas Studiosorum Reformatorum (S.S.R.), met een oproep tot een bespreking, waar de mogelijkheid van nauwere samenwerking kon worden besproken, en tevens reeds een plan daartoe nader werd aangegeven en toegelicht. En dit wel op grond van het gemeenschappelijke dat aan al deze verenigingen ten grondslag ligt en hen ondanks de zeer groote verschillen in karakter toch tot een eenheid kan verbinden: de religie. Wij zeggen: kan verbinden

en met reden leggen wij hierop den nadruk, omdat wat theoretisch zoo klaar en eenvoudig lijkt, n.l. in zake religieuze samenwerking tot overeenstemming te komen, praktisch uiterst moeilijk kan blijken te zijn, en ongetwijfeld van allen een groote mate van vrijzinnigheid zal vragen, wil op den duur de samenwerking vruchtbaar blijven.

Tot groote voldoening en dankbaarheid van den V.C.S.B., toonden reeds de N.C.S.V. en zeer veel praktische idealisten, groote instemming met het voorstel, verklaard hebben mee te willen werken en werd in een bespreking tusschen V.C.S.B. en N.C.S.V. en Pia besloten het reeds geopperde plan tot uitvoer te brengen. Dit plan bestaat in het doen houden van een lezing door den heer Dirk Coster, letterkundige te Delft, op uitnodiging van de samenwerkende verenigingen. De heer Coster heeft deze uitnodiging reeds aangenomen en zal, met het oog op den gevorderden tijd, candidaats-examens enz., voorloopig op 17 Febr. 1921, een lezing houden, hoogstwaarschijnlijk over:

Faust, het poëem der 2e Renaissance.

Deze lezing zal toegankelijk zijn voor alle studenten.

Van de belangstelling, die voor deze lezing zal blijken te bestaan, zal het voor een groot deel afhangen of de samenwerking der religieuze stud. verenigingen bestendig zal worden in een duurzamer vorm, terwijl dan tevens de vraag onder de oogen zal gezien worden, in hoeverre combinatie met andere verenigingen, die meer op sociaal-economisch en natuurwetenschappelijk terrein werken, mogelijk zal zijn, om te komen tot een soort federatie, als enige maanden geleden in het S.W. bedoeld werd. Hiertoe zij dit een begin.

Wat wij hier beginnen, mag dus beschouwd worden als een poging tot synthese van het geestelijk leven, zooals dat tot nog toe in Delft „in de verspreiding” tot uiting kwam. Verstaan wij de teekenen niet verkeerd, dan zal het niet liggen aan gebrek aan overeenstemming tusschen de betrokken verenigingen, indien deze poging mocht mislukken. Verdraagzaamheid en eerbied tegenover elkaars meeningen zullen het cement zijn voor vruchtbare actie. De alles beslissende vraag is in deze alleen: hoe zal Delft reageren? Wij hopen, dat allen zullen voelen, ieder persoonlijk bij te dragen aan de beantwoording van deze vraag.

Namens de Commissie van
Voorbereiding:
K. J. HONDIUS.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Prof. S. J. Vermaes is van zijn studiereis in Ned. Oost-Indië teruggekeerd en heeft zijne colleges aan de Techn. Hoogeschool te Delft hervat.

Van het College van Burgemeester en Wethouders van Delft ontving ik onderstaand schrijven met verzoek dit ter kennis te brengen van de studenten der Technische Hoogeschool:

„Op den 31en December dezes jaars zal, naar U bekend zal zijn, worden gehouden de tiende algemeene volkstelling. Evenals bij de vorige volks-

telling is ook nu weder genoemde datum geals de voor de telling meest geschikte dag heeft gemeend, dat de bevolking op dien dag, dan op eenigen anderen dag, in haar werk woonplaats aanwezig is.

Zulks is echter niet het geval met studeerenden aan de Technische Hoogeschool, daar die op 31 December, wegens de Kerstvacantie, voor een deel hun werkelijke woonplaats tijdelijk verlaten hebben.

Teneinde de moeilijkheden, welke daardoor betrekking tot de invulling der kaarten voor tijdelijke afwezigheid zouden kunnen voortvloeien, zooveel mogelijk te voorkomen, hebben wij U reeds nu de navolgende inlichtingen te strekken.

De werkelijke woonplaats van hen, die inrichting van onderwijs bezoeken, is de woonplaats waar zij gedurende hun bezoek dier inrichting huisvest zijn, alwaar dus een gele of witte kaart (geel voor een mannelijk, wit voor een vrouwelijk student) door of voor hen wordt ingevuld, of schillig of zij aanwezig, dan wel wegens tijdelijk afwezig zijn. Daarentegen worden zij tijdelijk aanwezig aangemerkt in het huis van de ouders of elders, waar zij met vakantie vertoefd zoodat aldaar een oranje of rose kaart (oranje voor een mannelijk, rose voor een vrouwelijk student) voor hen moet worden ingevuld.

Aan de woning, waar zij te Delft gehuisvest worden, wordt een gele of witte kaart door of voor ingevuld.

Voorts hebben wij, ter voldoening aan de in de verstrekte voorschriften, de eer U uit te noodigen de studenten, die op kamers wonen en dus afzonderlijke levende personen worden beschouwd, ernstig te verzoeken, dat zij zelve zooveel mogelijk de volgende:

1. dat door of voor hen wordt ingevuld de gele of witte kaart, welke in de verstrekte verzamelstaat H met inliggende formulieren K aan hunne woning hier te Delft wordt ingevuld;

2. dat in de woning, waar zij in den tusschen 31 December 1920 en 1 Januari 1921 toeven, een oranje of rose kaart door of voor wordt ingevuld.”

Ik verzoek den studenten der Technische Hoogeschool met nadruk de hierboven medegedeelde wijzigingen wel in acht te willen nemen.

De Rector-Magnificus
J. NELEMANS.

GEMENGDE BERICHTEN.

Begin Februari zal een inzameling van kleedingstukken van iederen aard worden gehouden onder de studenten uit Midden- en Oost-Europa. Brengen allen wat van huis mee. Zegt het voort.

CORRESPONDENTIE.

Nan. — Amorometrische vertoogen worden meer geplaatst.

ADVERTENTIËN.

UITZENDING van DINERS in verwarmde bussen.

Dagelijks NASSI GORENG
bij vooruitbestelling.

Jacht- en Vischschotels.

Aanbevelend,

Chr. F. RUTER, Oude Delft 120.

DRIJKWERK

zooals 't behoort:
„af” en... op tijd.

Naamlooze Vennootschap
Vereenigde Drukkerijen
Judels & Hoogland, Delft
Choorstraat 47 — Telefoon 247

A. GRUDA & Co. REINKENSTR. 8, 'S-GRAVENHAGE

Halte Stoomtram Laan van Meerdervoort — — v/h. Chef-Coupeur bij het Jagershuis

DAMES- EN HEERENKLEEDING NAAR MAAT

MATIGE PRIJZEN

ALLE SOORTEN SPORT- EN RIJKLEEDING

— Gedurende de maanden December en Januari 10% korting op alle kleedingstukken

Door den dienst ter overname aangeboden:
een ruime Zit- en Slaapkamer,
voor twee personen.

Adres OUDE DELFT 37.

Ik alléén!!!

betaal de hoogste prijzen voor gedrag
HEERENKLEEDING, MEUBEL
enz. Heeft U iets te verkoopen, ontbied
dan de van ouds bekende
HERM. NORDEN, Ged. Gracht 58, DEN HAAG
Steeds per briefkaart te ontbieden.

„AU FIGARO”
G. KIELA, KAPPELIER
Oude Delft 166.

TELEFOON 624.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert v. Meert”